

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1982-1983

Nr. 16

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

7 JUNI 1983

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid	493
K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur	495
M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden . . .	504
Mevrouw R. Steyaert, Gemeenschapsminister van gezin en welzijnszorg .	505
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud	507
J. Buchmann, Gemeenschapsminister van huisvesting	521
R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid	523
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	524
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	530
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid	530
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs	531
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	533

1. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
ESECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 37
van 12 april 1983
van de heer A. BOGAERTS

Parastatale instelling onderworpen aan de voogdij van een Gernecschapsminister — Pensioenregeling

Er wordt mij ter kennis gebracht dat het personeel van de drie parastatale instellingen van het Vlaamse Gewest nl. OVAM, VWZ, CGICS, niet kunnen aansluiten bij de pensioenregeling ingesteld bij de wet van 28.4.1958.

Er zouden bepaalde juridische problemen zijn.

Naar mijn informatie zou de Ministerraad in zitting van 27.10.1982 de aanpassing van de wet van 28.4.1958 hebben vooropgesteld om het personeel van de instellingen die onderworpen zijn aan het gezag, de controle of het toezicht van de gewesten en de gemeenschappen, aanspraak te kunnen laten maken op de pensioenregeling die geldt voor de Rijksambtenaren.

Op 8.12.1982 zou de Vlaamse Executieve gunstig hebben gereageerd op de aanpassing van de wet van 28.4.1958.

Kan ik van de geachte Voorzitter van de Vlaamse Executieve vernemen.

1. Op welke termijn en hoe dit belangrijk personeelsprobleem zal worden opgelost?
2. Welke garanties en waar ligt de verantwoordelijkheid, indien er b.v. een ongeval met dodelijke afloop voorvalt aan een personeelslid van één van de voornoemde parastatale instellingen?

Antwoord

Wat de toepassing betreft van de wet van 28 april 1958 betreffende het pensioen van het personeel van zekere organismen van openbaar nut op de instellingen afhankelijk van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest, is thans met betrekking tot de personeelsleden behorende tot de Openbare Afvalstoffenmaatschappij, de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij en het Commissariaat-generaal voor Internationale Culturele Samenwerking, een voorontwerp van decreet uitgewerkt dat retroageert tot de datum van oprichting van bedoelde instellingen. Aan het gestelde probleem zal aldus met terugwerkende kracht een oplossing worden voorbehouden.

Inzake de arbeidsongevallen, de ongevallen op de weg naar en van het werk en van de beroepsziekten vallen de hierboven vermelde openbare instellingen op grond van de wet van 3 juli 1967 onder de toepas-

singsfeer van de reglementering van de overheidssector.

Vraag nr. 45
van 11 mei 1983
van mevrouw W. DEMEESTER-DE MEYER

Geregionaliseerde diensten — Aangepaste benamingen

Het januari-maart nummer van „Open Deur” (15de jaargang, nr. 1,2 83/1-2) verschijnt nog steeds als tijdschrift van het Ministerie van Nederlandse Cultuur. Het redactieadres vermeldt eveneens : Ministerie van Nederlandse Cultuur. De illustraties zijn afkomstig van de „ Rijksdienst” voor Monumenten en Landschapszorg.

Aangezien het hier gaat om materies en diensten die sinds de algemene en bijzondere wet van augustus 1980 naar de Vlaamse Gemeenschap werden overgeheveld vernam ik graag van de geachte Voorzitter.

1. Of er nog andere diensten onder de Vlaamse gemeenschap ressorteren die nog steeds als „ Rijksdienst” worden bestempeld?
2. Of de Voorzitter van plan is een aangepaste benaming aan deze diensten te geven en wanneer?
3. Of de Voorzitter niet het nationale voorbeeld kan volgen; daar werd immers de benaming van het Ministerie van Nationale Opvoeding en Nederlandse Cultuur reeds gewijzigd in het Ministerie van Onderwijs?

Antwoord

Het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap is gedeeltelijk operationeel geworden sedert 1 januari 1983.

Van bij het begin werden aan de Leidend Ambtenaren van de onderscheiden Bestuursentiteiten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap instructies gegeven om de briefhoofdingen, de briefomslagen en andere drukwerken aan te passen aan deze nieuwe toestand.

Opdracht werd gegeven voortaan telkens de benaming „ Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap” te gebruiken te samen met het embleem „Vlaamse Gemeenschap”.

In de regel worden deze richtlijnen goed opgevolgd.

In bepaalde gevallen, zoals in het door het geachte lid geciteerde voorbeeld, kon worden vastgesteld dat de voormelde instructies wellicht nog niet in alle diensten van het departement zijn doorgedrongen.

Om deze redenen heb ik trouwens opdracht gegeven aan de heer Secretaris-generaal alle diensten van het departement te herinneren aan de vigerende richtlijnen.

Anderzijds, wat de nog gebruikte benamingen betreft van b.v. . . Rijksdienst “, „ Rijksdomein”, e.a. kan ik het geachte lid mededelen dat de heer Secretaris-generaal, op mijn verzoek, momenteel een onderzoek heeft op gang gebracht in verband met dergelijke

benamingen, die sedert de inwerkingtreding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 voorbijgestreefd zijn.

Dit onderzoek is meteen gericht op de juridische weerslag van het gebruik van alternatieve benamingen voor deze diensten.

Het resultaat van de bevindingen zal te gelegener tijd in de schoot van de Vlaamse Executieve worden onderzocht, derwijze dat kan worden tegemoet gekomen aan de zorgen van het geachte lid.

Vraag nr. 50
van 17 mei 1983
van de heer J. ANSOMS

Huisvestingspremies — Achterstand in de uitbetaling

Momenteel bestaat er een grote achterstand in de uitbetaling van allerlei huisvestingspremies. De hoofdoorzaak is te zoeken in een groot personeelstekort (zie uw antwoord op de schriftelijke vraag van collega T. Kelchtermans dd. 3 maart 1983, Bulletin van Vragen en Antwoorden op 29 maart 1983).

Door de KB's van 4.3.1983 en 7.3.1983 (BS van 3 1.3.1983) worden de opgelegde taken van de Intercommunale Vereniging voor de Autoweg E-3 aan haar onttrokken. Per 30.5.1983 zal de Vennootschap in vereffening gaan. Het personeel is overgeheveld naar het Wegenfonds, dat hierdoor met 350 personeelsleden uitgebreid wordt. Wat deze personeelsleden zullen moeten doen, blijft ons een raadsel, vermits de kredieten van het departement van Openbare Werken sowieso voor 1983 verminderd worden wat waarschijnlijk een kleiner werkvolume voor gevolg heeft.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister of het niet mogelijk is om in het kader van de KB's nr. 103 en 106 inzake de mobiliteit van het personeel dit personeel in overtal, hetzij geheel hetzij gedeeltelijk in te schakelen in de sector Huisvesting. Kan de Vlaamse Executieve hieromtrent geen onderhandelingen voeren met de Minister van Openbare Werken?

Antwoord

Het koninklijk besluit nr. 103 voorziet niet in een mobiliteitsregeling die toelaat personeelsleden van een nationale instelling naar een gemeenschaps- of gewestdienst over te hevelen.

Anderzijds werd aan de (nationale) Minister van Openbare Werken gevraagd, de personeelsleden van het Wegenfonds die taken uitoefenen in de geregionaliseerde besturen, in toepassing van het koninklijk besluit nr. 106 ter beschikking te stellen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De terbeschikkingstelling van een ruim deel van deze personeelsleden werd bekomen.

De Vlaamse Executieve blijft evenwel eisende partij zolang het personeelseffectief van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, zowel kwantitatief als kwalitatief, niet op een aanvaardbaar peil zal zijn gebracht.

Vraag nr. 51
van 17 mei 1983
van de heer W. KUIJPERS

Briefomslagen met tweetalige vermeldingen — Taalgebruik

Op 22 februari 1983 bracht de Nederlandse afdeling van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht haar advies nr. 14.304/II/N/FT uit waarbij gesteld wordt, dat de briefwisseling behoort tot de bestuurstaal en deze overeenkomstig artikel 36, par. 1, van de Gewone Wet tot Hervorming der Instellingen van 9 augustus 1980 het Nederlands dient te zijn.

De klacht die tot dit advies leidde, hield in dat de Vlaamse deelregering in haar betrekkingen met inwoners uit het Nederlandse taalgebied briefomslagen gebruikte met tweetalige vermeldingen.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen welk gevolg hij zal geven aan voornoemd advies?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat bij omzendbrief van 2 mei 1983 passende richtlijnen werden verstrekt, met mededeling van het advies dat werd uitgebracht door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

Vraag nr. 52
van 24 mei 1983
van de heer P. PEETERS

Beginnende zelfstandigen in het Vlaamse Gewest — Steunmaatregelen

De Vlaamse Executieve heeft beslist de premies voor beginnende zelfstandigen niet meer toe te kennen voor aanvragen ingediend na 31 mei 1983.

Kan de geachte Minister mededelen op welke steunmaatregelen de beginnende zelfstandige in het Vlaamse gewest dan nog aanspraak kan maken?

Antwoord

Ingevolge de beslissing van de Vlaamse Executieve van 23 maart 1983 werd inderdaad beslist de vestigingspremies jonge zelfstandigen niet meer toe te kennen voor de aanvragen ingediend vanaf 1 juni 1982.

Wel blijft voor deze categorie ondernemers het extra-voordeel rentetoelage en/of kapitaalpremie van 3 % van kracht.

Deze extra-steun wordt daarenboven toegestaan op 100 % van het aanvaardbaar investeringsprogramma (t.o.v. 50 tot 75% voor oudere zelfstandigen).

Vraag nr. 54
van 27 mei 1983
van de heer P. VAN GREMBERGEN

Vlaamse Gewest — Opsporen en ontginnen van petroleum en brandbare gassen in de ondergrond

Bijna zes jaar geleden, richtte op 29 september 1977 de NV Belgian Shell de vraag tot de regering tot het bekomen van een vergunning tot het opsporen en ontginnen van petroleum en brandbare gassen in de ondergrond van de Vlaamse provincies Antwerpen, Limburg en een deel van Vlaams Brabant.

Onder alle mogelijke voorwendsels werd eerst door het toenmalig bevoegde centrale ministerie van Economische Zaken, daarna door het secretariaat van de Vlaamse Streekeconomie (dat deel uitmaakte van de centrale regering) en na de staatshervorming zelfs door het bevoegd ministerie van de Vlaamse regering, aan deze concessieaanvraag zonder kosten voor de Vlaamse Gemeenschap, geen definitief en uitsluitend gevolg gegeven.

Daar ik van mening ben dat het verlenen van een concessie tot het opsporen van eigen energiebronnen in Vlaanderen en die bovendien kosteloos is, alleen maar voordelig kan zijn voor het Vlaams industrieel potentieel vernam ik graag van de geachte Minister:

1. Of aan deze aanvraag van Belgian Shell tot het opsporen van petroleum en brandbare gassen reeds een gunstig gevolg werd gegeven?
2. Zo niet, welke de redenen zijn waarom deze concessieaanvraag nog steeds niet werd toegekend?
3. Tegen welke datum denkt de geachte Minister in deze een definitief besluit te kunnen nemen?

Antwoord

De onderhandelingen voor het verlenen van een concessie tot opsporing en ontginning van koolwaterstoffen in het Vlaams Gewest bevinden zich in een ver gevorderd stadium.

Mijnerzijds wordt alles in het werk gesteld om een spoedige beslissing mogelijk te maken.

K. POMA
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 91
van 26 januari 1983
van de heer P. VAN GREMBERGEN

BRT- Philharmonisch Orkest — Taalgebruik

Het filharmonisch BRT-orkest is samengesteld uit een groot aantal Franstaligen, waarvan de meesten in het Nederlands slechts „ja” of „neen” kunnen zeggen. De aandacht dient er op gevestigd dat die personen in een officieel taalexamen geslaagd zijn.

Uit het bovenstaande volgt logischerwijze dat er op de repetities meer dan eens de Franse taal zal gebruikt worden.

Meent de geachte Minister niet dat alle vacante plaatsen dienen gereserveerd voor Nederlandstaligen : de Vlaamse Gemeenschap beschikt toch over bekwame musici?

Antwoord

Antwoordend op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen :

In het BRT-Philharmonisch Orkest zitten contractueel 9 buitenlandse musici-instrumentisten die slaagden in het selectie-examen voor musicus-instrumentist van vreemde nationaliteit.

Op de repetities wordt steeds het Nederlands als voertaal gebruikt, behalve wanneer vreemde gastdirigenten optreden.

Het is een internationaal verschijnsel dat er een groot tekort bestaat aan bekwame violisten waardoor men verplicht is een beroep te doen op buitenlanders. In het laatste wervingsexamen viool slaagde één op acht kandidaten; voor altviool slaagde geen enkele van de vier kandidaten.

Vraag nr. 147
van 11 maart 1983
van de heer E. BEYSEN

BRT — T V- uitzending Confrontatie

Bij Confrontatie nodigt de BRT vertegenwoordigers Ministers en Gemeenschapsministers uit als vertegenwoordigers van een partij.

Is het volgens de BRT deontologisch te verrechtvaardigen dat een beleidsverantwoordelijke als een partijvoorzitter optreedt?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat bij navraag ter zake gebleken is dat deze vraag betrekking heeft op de deelneming aan Confrontatie van een lid van de Vlaamse Executieve t.w. de heer Hugo Schiltz.

Het betreft hier een samenloop van omstandigheden, een uitvloeisel van de staatshervorming.

De Nieuwsdienst meent het gevaar voor verwarring er op de koop toe bij te moeten nemen wanneer de keuze van de betrokkene zich, op grond van zijn aanzien, dossierkennis en slagvaardigheid in het belang van de kijker opdringt, of nog wanneer zijn partijvoorzitter verstek moet laten gaan.

Vraag nr. 158
van 30 maart 1983
van de heer A. DE BEUL

T V-reeks „De Nieuwe Orde ” — Vragen en reacties

De merkwaardige en waardevolle TV-reeks „De

Nieuwe Orde" roept heel wat vragen en reacties op i.v.m. de problematiek van het medium televisie.

Een belangrijke vraag ter zake is die naar de rechten van de burger van wie een televisie-interview wordt afgenomen.

Van de geachte Minister wens ik te vernemen:

- a. of deze burger het recht heeft de opname te bekijken alvorens deze wordt uitgezonden;
- b. of deze burger het recht heeft vooraf het geheel van de uitzending te zien waarvan deze opname deel uitmaakt;
- c. of deze burger de mogelijkheid heeft te beletten dat de opname wordt uitgezonden.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid punt voor punt het volgend meedelen:

- a. Tenzij anders overeengekomen werd, heeft de geïnterviewde niet het recht de TV-montage waarin het interview verwerkt is, te komen bekijken. Het toestaan van een interview, houdt immers ook de toestemming in om het interview uit te zenden. Door deze toestemming kan de geïnterviewde zich achteraf niet meer verzetten tegen het openbaar maken van zijn interview.

Deze regel is dus een gewone toepassing van het contractenrecht.

- b. Wat geldt voor de TV-montage waarin het interview verwerkt is, geldt uiteraard ook en des te meer voor het geheel van de uitzending.

De geïnterviewde is trouwens geen auteur of mede-auteur van het TV-werk in zijn geheel.

- c. In principe heeft de geïnterviewde die mogelijkheid niet. Een dergelijke mogelijkheid zou immers in conflict komen met de regel van de onveranderlijkheid van de overeenkomsten. Alleen wanneer de geïnterviewde niet meer achter de mening zou staan die hij in zijn interview heeft verkondigd, zal de BRT ingaan op zijn verzoek om de opname te schrappen (d.i. het zgn. recht tot inkeer en terugneming). Het is echter aan de geïnterviewde om aan te tonen dat zijn opvattingen en zijn visie werkelijk gewijzigd zijn.

Vraag nr. 160
van 31 maart 1983
van de heer D. VERVAET

„De Kemmelberg" te Heuvelland — Sportwedstrijden

De Kemmelberg is een uitzonderlijk mooi en relatief goed bewaard natuurgebied, gelegen in de fusiegemeente Heuvelland. Elk jaar, op het einde van juni, heeft dit gebied echter te lijden onder het verloop van oefenritten die vier weken duren en gevolgd worden door de uiteindelijke afloop van de 24-uren-van-leper.

De Commissie van Landschappen en Monumenten ging reeds in 1979 de ravage vaststellen die de rally

had aangericht en vaardigde een verbod uit om nog langer de Kemmelberg te verwoesten.

De koersinrichters legden dit verbod echter naast zich neer en gingen gewoon verder met het organiseren van deze natuurverwoestende rally. Een deel van het parcours ligt nog steeds in de bossen van de Kemmelberg en is dus onwettelijk!

Kan de geachte Minister mij antwoorden op volgende vragen.

1. Bent u het met mij eens dat, gezien het verbod van de Commissie voor Landschappen en Monumenten, de koersinrichters door het blijven inrichten van deze rally, de wet overtreden?
2. Zo ja, wat gaat u ondernemen om in 1983 deze rally niet in de bossen van de Kemmelberg toe te laten?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag wens ik het geachte lid er vooraf op te wijzen dat de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen geen bevoegdheid heeft om bedoelde rally te verbieden.

Wat de vroegere rally's betreft kan ik verder meedelen dat de opeenvolgende ministers bevoegd in deze aangelegenheid, binnen de bepalingen van het beschermingsbesluit, totnogtoe elk jaar opnieuw de toelating hebben verleend om deze activiteit te laten doorgaan.

Voor 1983 heb ik beslist dat deze rally andermaal mag georganiseerd worden.

Daarbij heb ik evenwel aan de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen opdracht gegeven om met de inrichters en het betrokken gemeentebestuur, de provincie en de rijkswacht een onderhoud te beleggen teneinde, met het oog op de vrijwaring van de natuur aldaar, te onderzoeken aan welke beperkingen de organisatie dit jaar dient onderworpen te worden.

Vermits totnogtoe steeds toelating werd gegeven voor het organiseren van deze rally is er in hoofde van de bescherming van het landschap geen overtreding van de wet.

Vraag nr. 161
van 31 maart 1983
van de heer J. VALKENIERS

Hofstade — Bezwaren vanwege de Bond Beter Leefmilieu

De Bond Beter Leefmilieu ergert zich aan de beslissing van de Vlaamse Raad om het domein van Hofstade toe te vertrouwen aan BLOSO. Aldus wordt immers het risico gelopen dat dit domein zijn aantrekkingskracht als natuurgebied en oord van passieve recreatie verliest.

Ook vindt de BBL dat een aantal (ecologische) schadelijk gevolgen van de NM BS-pomppriekelen, nog moeten hersteld worden.

Is er met deze bezwaren rekening gehouden? Zullen de vijvers in dit domein gereinigd worden?

Antwoord

Het Rijksdomein te Hofstade werd bij beslissing van de Vlaamse Executieve geïntegreerd in de bestuursentiteit Sport en Openluchtrecreatie. Dit houdt geen enkel risico in wat de aantrekkingskracht als natuurgebied en oord van passieve recreatie betreft.

Het ligt wel in de bedoeling daar nu ook sportkampen en PSV's te organiseren, maar hiervoor zal hoofdzakelijk gebruik gemaakt worden van het overdekte zwembad, de sporthal en wellicht van de jeugdherberg als slaapgelegenheid — en dan nog door groepen van maximaal 25 à 30 deelnemers. De normale activiteiten van het domein zullen hierdoor geenszins in het gedrang komen.

Een werkgroep onderzoekt de schadelijke gevolgen van de bevuilding van de vijvers ingevolge het overpompen van Zennewater. De overheveling werd gestopt in 1981. De reeds geformuleerde voorstellen van de werkgroep worden momenteel onderzocht. Bij de uitvoering van werken zal evenwel dienen rekening gehouden te worden met het feit dat een deel van het domein gerangschikt werd als beschermd landschap.

**Vraag nr. 170
van 14 april 1983
van de heer C. DE CLERCQ**

Université de Lille-France — Centre d'Etudes Néerlandaises

Ik zou het op prijs stellen m.b.t. het Centre d'Etudes Néerlandaises bij de Université de Lille III, Domaine Universitaire Littéraire et Juridique de Villeneuve D'Asq-France, de volgende inlichtingen te mogen ontvangen:

1. Sedert welke datum werd met de Université de Lille III betreffende het CEN een overeenkomst afgesloten?
2. Welke waren en zijn in gezegde overeenkomst de financiële verplichtingen van het Ministerie van Nederlandse Cultuur, thans Vlaamse Gemeenschap.
3. Welk is per academiejaar het aantal studenten?
4. Welke waren sedert de aanvang van de overeenkomst per burgerlijk jaar of per academiejaar de totale onkosten van het CEN inzake: supplementaire uren, personeelskosten, film, programma, telefoon, bureel, levering, postzegels, conferenties, verplaatsingen, recepties, enz.?
5. Welke zijn van de totale in het vorige punt 4 vermelde kosten van het CEN.
 - reeds betaald door uw administratie, en op welke kredieten van de diverse begrotingen?

— nog niet betaald, derhalve het verschuldigde saldo?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen:

1. Het academiejaar 1978- 1979 was het eerste programmajaar van het CEN.

Een overeenkomst met de Université de Lille III betreffende het CEN werd niet afgesloten, de Universiteit stelt wel de nodige lokalen ter beschikking.

2. Het Centre d'Etudes werd rechtstreeks gesubsidieerd door het Ministerie van Nederlandse Cultuur, thans door het Commissariaat-generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking. Volgende subsidies werden toegekend:

1979: 406.182,— frank
1980 : 240.000,— frank
1981: 160.000,— frank
1982: 315.975,— frank
1983 : 240.000,— frank

3. De activiteiten van het CEN staan open voor iedereen, niet alleen voor studenten. Het aantal aanwezigen varieert uiteraard, het bedraagt meestal enkele tientallen personen of minder.
4. Hieronder de afrekeningen voor 1981 en 1982 met gedetailleerde opgave van de begrotingsposten

1981	Franse Frank
Frais de personnel imputés au centre d'études néerlandaises	12.923,25
Location de film	18,42
Confection du programme	3.953,41
Téléphone	489,28
Fournitures de bureau	741,39
Timbres	2.138,52
Conférence	104,93
Déplacements	218,60
Frais de réception	477,03
	21.064,83

1982	
Frais de personnel imputés au centre d'études néerlandaises	25.846,49
Location de film	36,82
Confection du programme	7.906,83
Téléphone	978,57
Fournitures de bureau	1.482,79
Timbres	4.227,03
Conférence	209,87
Déplacements	437,20
Frais de réception	954,07
	42.129,67

5. De toelagen voor 1981, 1982 en 1983 zijn aangerekend op de begroting van het Commissariaat-generaal voor de Internationale Culturele Samen-

werking. De toelagen voor 1981 en 1982 zijn uitbetaald aan het CEN. Voor 1983 is een toelagebesluit door de Minister ondertekend. Een voorschot wordt binnenkort in uitbetaling gesteld.

Vraag nr. 172
van 18 april 1983
van de heer J. VAN ELEWYCK

Schorregebied te Sombeke- Waasmunster — Ontbos-sing

In het beschermde Schorregebied te Sombeke-Waasmunster werd een bos omgezaagd.

Werd hiervoor door uw departement en/of door de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen toelating gegeven?

Zo ja, op welke motivering?

Zo neen, welke maatregelen treft u tegenover de overtreder?

Antwoord

Het betrokken gebied is niet beschermd als landschap. Aan de Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg wordt opdracht gegeven ter plaatse een onderzoek in te stellen.

Vraag nr. 176
van 25 april 1983
van de heer J. VALKENIERS

Openbare Bibliotheek van Asse — Subsiëring

Is het juist dat de openbare bibliotheek van Asse niet meer wordt gesubsidieerd omdat ze niet meer voldoet aan het bibliotheekdecreet?

Hoeveel bedroeg deze subsidie vroeger?

Waarom wordt zij nu afgeschaft?

Hoe kan deze subsidiëring terug worden verkregen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen dat de gemeentelijke openbare bibliotheek van Asse nog niet erkend is volgens het bibliotheekdecreet van 19 juni 1978. Er werd een aanvraag om erkenning als plaatselijke openbare bibliotheek ingediend voor 1981 en 1982, maar in eerste instantie omwille van de ontoereikende lokalen en het ontbreken van een bibliothecaris, die aan de voorwaarden voldoet, kon de erkenning niet worden verleend. Bijgevolg wordt de gemeentelijke openbare bibliotheek van Asse nog niet gesubsidieerd volgens het decreet. Zij ressorteert bijgevolg nog onder de wet van 17 oktober 1921 op de openbare bibliotheken. Hier worden nog enkele toelagen in boeken en vergoedingen aan de bibliothecarissen en hulpbibliothecarissen toegekend. Deze bedroegen in 1981 en 1982 respectievelijk 48.750 F en 2 1.000 F.

Indien vóór 1 maart 1984 een nieuwe aanvraag om erkenning wordt ingediend kan de openbare biblio-

theek, voor zover intussentijd aan de erkenningsvoorwaarden is voldaan, met ingang van 1 januari 1985 worden erkend. Vanaf dat ogenblik kunnen de in het bibliotheekdecreet voorziene toelagen worden toegekend.

Vraag nr. 177
van 25 april 1983
van de heer J. VALKENIERS

Is het juist dat uw departement een verzoek ontving van de NMBS om af te zien van het ontwerp tot bescherming van het station te Halle?

Op welke basis steunt dit verzoek?

Welk gevolg wordt aan dit verzoek gegeven?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag met betrekking tot bescherming van het station te Halle kan ik het geachte lid meedelen dat door de NMBS een verzoekschrift werd ingediend om het station van Halle niet te beschermen.

Als reden hiervoor wordt aangehaald dat het opgericht werd in 1885 in een Vlaamse Renaissancestijl en als dusdanig niet uniek is.

Het blijkt trouwens hinderlijk te zijn voor het verkeer o.a. voor de vlotte verbinding met Halle centrum en bovendien zou het niet meer aangepast zijn aan het moderne reizigersverkeer.

Het behoud van het gebouw zou de door de NMBS noodzakelijk geachte werken verhinderen waardoor de uitbreiding van het internationaal verkeer uit- en naar Londen en Parijs in het gedrang zou komen.

Het onderzoek betreffende de bescherming van het station te Halle is nog niet beëindigd. Zodra dit onderzoek beëindigd is zal het mij mogelijk zijn hierover een beslissing te nemen.

Vraag nr. 178
van 25 april 1983
van de heer F. FERIR

Gewest Tongeren — Watermolens

Tegenwoordig wordt veel belang gehecht aan historische gebouwen, graag zou ik volgende gegevens vernemen in verband met de Watermolens in het gewest Tongeren.

- Werd er een inventaris gemaakt van de bestaande watermolens?
- Zijn er beschermingsprocedures in voorbereiding?
- Zal men de bestaande watermolens valoriseren?
- Bestaat er een coördinatie tussen de diensten belast met het behoud van het cultureel- en historisch patrimonium, en de diensten voor aanleg van wegen, evenals met deze voor sanering van waterlopen?

- Welke dossiers in het gewest Tongeren zijn momenteel in behandeling?
- Zijn er projecten gepland waarbij watermolens in het gedrang zullen komen, hetzij door afsnijding van de watertoefocr. of door ernstige wijzigingen aan het debiet van de betreffende waterlopen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag met betrekking tot de Watermolens in het gewest Tongeren kan ik het geachte lid punt voor punt het volgende meedelen:

1. De bestaande watermolens werden geïnventariseerd in de door mijn departement uitgegeven reeks „Bouwkundig Erfgoed in Vlaanderen” delen 6 nr. 1 en 6 nr. 2.

2. en 5.

Volgende beschermingsprocedures zijn in voorbereiding: de Ruttermolen te Rutton, de molen te Gingelom-Montenaken, de Hoge Molen te Lauw. Van andere molens wordt de wenselijkheid van een mogelijke rangschikkingsprocedure nog onderzocht.

3. De valorisatie van de watermolens hangt uiteraard samen met de concrete eigendomstoestanden als ook met de activiteiten van de lokale bevolking of van plaatselijke verenigingen.

De dienst Monumenten- en Landschapszorg speelt hier in de mate van het mogelijke een stimulerende rol.

In het kader hiervan ben ik van oordeel dat optimale valorisatievoorwaarden gecreëerd worden wanneer de molen weer regelmatig in werking wordt gesteld.

4. Wat betreft de coördinatie tussen verschillende diensten is deze verplichtend voor gerangschikte watermolens.

Wat de andere waardevolle molens aangaat zal de dienst Monumenten- en Landschapszorg zo vlug mogelijk rangschikkingsvoorstellen overmaken.

Nu reeds wordt regelmatig contact genomen met de diensten Stedebouw en Ruimtelijke Ordening, de Landelijke Waterdienst en de Provinciale dienst wegen en waterlopen.

Op dit ogenblik wordt onderzocht welke projecten de watertoevoer in het gedrang kunnen brengen.

5. Mij is bekend dat de Ruttermolen door een wegverbreding bedreigd wordt.

Aangezien het hier een waardevolle watermolen betreft heb ik besloten om onmiddellijk een rangschikkingsprocedure te starten.

Vraag nr. 185

van 29 april 1983

van de heer L. DIERICKX

Zoerselbos — Bescher ming

Tengevolge van een procedurefout werd het KB van 1/9/1979 betreffende de bescherming van het Zoer-

selbos (fase 2) ter vernietiging aan de Raad van State overgelegd.

Sedert maanden wordt dan ook door meerdere groepen en instanties bij u aangedrongen om dit KB in te trekken en over te gaan tot de herklassering van het tweede gedeelte van het Zoerselbos.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op volgende vragen.

1. Is het waar dat uw Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg, ondanks het meer dan 1 jaar oude gunstig advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten- en Landschapszorg, u nog steeds geen herklasseringsdossier heeft overgelegd?
2. Is het waar dat dezelfde dienst niet ingaat op uw voorstel tot intrekking van het bewuste KB?
3. Waarop steunt het Bestuur voor Monumenten- en Landschapszorg zich om niet in te gaan op uw voorstel tot intrekking van het klasseringsbesluit?
4. Welke zijn de maatregelen die u in deze zaak zult treffen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag met betrekking tot de bescherming van het Zoerselbos kan ik het geachte lid mededelen dat het Zoerselbos (fase 2) nog steeds beschermd is bij KB.

De Rijksdienst voor Monumenten- en Landschapszorg onderzoekt de mogelijkheid tot de eventuele intrekking van de bescherming gekoppeld aan het inleiden van een nieuwe beschermingsprocedure.

Zodra het dossier volledig in mijn bezit is en alle facetten mij bekend zijn, zal het mij mogelijk zijn een beslissing te nemen.

Vraag nr. 187

van 29 april 1983

van de heer P. VAN GREMBERGEN

BRT- medewerkers — Cumuls

Wie het resultaat van het „cultuurbeleid” gadeslaat wordt getroffen door de vaststelling dat ondanks de verminderde toelagen, er lustig gecumuleerd wordt o.m. tussen de BRT-medewerkers (met of zonder statuut) en een aantal onderwijsinstellingen (b.v. TV-presentator en Vlaams Conservatorium te Brussel. Regisseur KNS-Antwerpen en dito BRT enz.).

1. Daar de kwaliteit van de prestaties wel eens omgekeerd evenredig zijn met aantal, cumuls. acht de Minister niet dat er, mede met het oog op de tewerkstelling, moet worden ingegrepen tegen deze cumuls teneinde jongeren en talentvolle kandidaten een kans te geven tegenover het „vergrisde bolwerk” van „cumul artiesten”? Hoeveel zijn er die een volledige betrekking hebben die cumuleren?

--Wat is precies het statuut van de BRT-TV-presentatoren en presentatrices die, zoals iedereen weet, van hun faam gebruik maken om hetzij admini-

stratief te cumuleren hetzij op de commerciële toer te gaan, als ze bijvoorbeeld bij de derde leeftijd of in sommige volksbuurten hun TV-glamour verzilveren?

Zijn er op dat stuk geen regels nodig?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs.

Antwoord

Antwoordend op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Wat betreft de regels m.b.t. cumulatie dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de statutaire personeelsleden en de losse medewerkers.

Wat de statutaire personeelsleden betreft is elke cumulatie onderworpen aan de bepalingen van het personeelsstatuut, dat alleen, mits voorafgaande toestemming, cumulaties toelaat van academische of administratieve aard, alsook gelegenheidscumulaties die een beroeps-, artistiek-, cultureel- of sociaal belang voor de betrokkene of voor het nationale leven vertonen.

Deze cumulaties zijn beperkt en geven aanleiding tot recuperatie van de eventueel verloren gegane diensttijd.

Door deze beperking in duur tot 6 u per week gedurende de diensturen of 10 u per week in het totaal kan er geen sprake zijn van de cumulatie van twee voltijdse betrekkingen.

De bestaande cumulaties worden grotendeels uitgeoefend door personeelsleden wier inbreng wegens hun speciale bekwaamheden onmisbaar is in onderwijs e.d. (b.v. musici).

Voor genoemde regels zijn niet van toepassing op de zgn. losse medewerkers waartoe o.m. de TV-presentatoren behoren. Zij zijn aangeworven op basis van dienstcontracten voor hetzij toevallige prestaties ofwel regelmatige prestaties waarvan echter het aantal en de omvang te beperkt is opdat er van een voltijdse betrekking sprake zou kunnen zijn.

Het staat deze personen derhalve vrij ook bij een andere werkgever prestaties te verrichten. Hierbij mogen zij echter geen gebruik maken van de titel „van de BRT”, van de Belgische Televisie” of dergelijke. Zij mogen zich niet beroepen op het type of de schuilnaam die de BRT voor hen zou kunnen voorzien voor de uitvoering van de prestaties die hen bij een individueel contract zijn toegewezen.

Vraag nr. 189

van 4 mei 1983

van de heer P. VAN GREMBERGEN

BRT — „Flanders Cultuur”

De verhelderende aflevering van de BRT-Panorama (21 april 1983) over „Flanders' Culture” leidt tot de conclusie dat, onder het voorwendsel van „culturele activiteit” tenslotte om het eender wie om het even wat op overheidskosten kan ondernemen (zonder „genormaliseerde boekhouding”) indien hij daarvoor de nodige politieke steun kan verkrijgen.

In de plaats van talent is brandie nodig en mode-slogans (avant-garde, progressief, experimenteel, enz.) alsook medewerking van de media. Controle of sancties zijn onbestaande.

Het „publiek” gesteld dat er betalende toeschouwers zouden opdagen, wordt dan „geprovocerd” meestal door een verbijsterende vulgariteit.

Ik zou er prijs op stellen, voor de onderscheidene gesubsidieerde theaters, opera en films, mij mede te delen, volgens de laatstgekeende jaarbasis :

1. Wat het totaal aantal betalende toeschouwers was? (met vermelding van de eventuele schoolvertoningen).
2. Wat de totale kost van de instelling of onderneming was tijdens dezelfde periode (inclusief afschrijvingskosten als b.v. voor de KNS te Antwerpen)?
3. Hoeveel toelagen aan deze instellingen werden toegekend (en door wie)?

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen :

1. voor wat de toneelgezelschappen betreft :

Gezien de uitgebreidheid van de gegevens zullen die rechtstreeks aan het geachte lid overgemaakt worden.

2. voor de opera's:

a. Vlaamse Kameroera : seizoen 1981-1982

- totaal aantal betalende toeschouwers : 2.037
- totale kost van de instelling: 5.187.427 F
- toegekende toelagen : 3.800.000 F van het Min. van de Vlaamse regering
263.985 F van de Provincie Antwerpen.

b. Opera voor Vlaanderen:

Alle gegevens zijn nog niet in mijn bezit. Van zodra ik kan beschikken over het volledig overzicht zal ook dat rechtstreeks aan het geachte lid overgemaakt worden.

3. wat ten slotte de Film betreft:

- totaal aantal betalende toeschouwers: het is mij niet mogelijk hierover preciese gegevens te verstrekken. Na de filmdienst van mijn departement en van het Ministerie van Economische Zaken geconsulteerd te hebben, is gebleken dat er geen statistieken bestaan over het aantal betalende toeschouwers van gesubsidieerde Vlaamse films omwille van volgende redenen :
 - de diversiteit van de films (korte en lange speelfilms, kunstfilms, animatiefilms — hoe worden deze films aan elkaar gekoppeld?).
 - de verscheidenheid van verdeling en exploitatie van deze films;
 - de verscheidenheid van toegangsprijzen;

-- de verscheidenheid van stedelijke en gemeentelijke taksen die op de films geheven worden.

- totale kost?
- toegekende toelagen?

Op beide vragen kan eveneens geen positief antwoord gegeven worden aangezien de filmdienst geen subsidies verleent aan verenigingen of instellingen die zich met exploitatie en distributie bezighouden.

Vraag nr. 190
van 4 mei 1983
van de heer J. VALKENIERS

Kasteel „La Motte” te Sint-Ulriks-Kapelle (Dilbeek) — Bescherming

Is het kasteel van La Motte te Sint-Ulriks-Kapelle/Dilbeek nog geklasseerd of gedeclineerd zoals door anderen wordt beweerd?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, kan ik het geachte lid mededelen dat het kasteel La Motte te Sint-Ulriks-Kapelle (Dilbeek) beschermd werd bij KB van 25.3.1938.

Dit besluit werd opgeheven bij KB van 6.11.1961.

Het kasteel is derhalve niet meer beschermd.

Vraag nr. 198
van 6 mei 1983
van de heer J. CAUDRON

BR T- Nieuwsdienst — Foutieve mededeling

Tijdens het TV-journaal van woensdag 20 april jl. deelde de omroepjournalist mede dat er de volgende dag in de Vlaamse deelregering zou worden gestemd over de cultuurbegroting.

Mag men van de BRT-Nieuwsdienst niet ietwat meer correcte voorstelling van de feiten verwachten, meer bepaald dat men er bij onze nationale zender van op de hoogte is dat over een begroting wordt gestemd in een parlement, in casu in de Vlaamse Raad?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen.

In het TV-journaal werd inderdaad gesproken over de Vlaamse regering i.p.v. over de Vlaamse Raad die de cultuurbegroting zou moeten stemmen.

De opmerking is derhalve terecht: de fout werd gemaakt.

Ik ben akkoord dat men van de BRT-Nieuwsdienst mag verwachten op de hoogte te zijn van de grondwettelijke prerogatieven van de volksvertegenwoordiging.

Vraag nr. 203
van 11 mei 1983
van de heer J. VALKENIERS

Sociaal-cultureel vormingswerk volwassenen — Schending subsidieregeling

De Stichting Lodewijk De Raet beschuldigt de Vlaamse overheid ervan de publiekrechtelijke verbintenissen, voortvloeiende uit het decreet van 3 maart 1978 houdende de subsidieregeling voor het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormingswerk met volwassenen in instellingen, op eenzijdige wijze te schenden.

Welk is uw antwoord op deze aanklacht?

Welk is uw antwoord op de door de commissie „overleven” voorgestelde decreetwijzigingen?

Welk is uw antwoord op de eisen en voorstellen van deze zelfde commissie?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

Gelet op het feit dat het hier een gelijkaardige vraag betreft als deze van de heer W. Kuijpers kan ik volstaan met te verwijzen, wat de problematiek van de Stichting Lodewijk De Raet betreft, naar het antwoord op de vraag van laatstgenoemde.

Vraag nr. 205
van 17 mei 1983
van de heer W. KUIJPERS

Instellingen voor volwassenenvorming — Uitvoering van het decreet

Heeft de Minister kennis genomen van het dossier betreffende het niet of slechts gedeeltelijk uitvoeren van het betrokken decreet van 3 maart 1978, dat de instellingen voor volwassenenvorming naar de leden van de Vlaamse Raad zonden?

Zo ja, welke is zijn reactie dienaangaande?

1. Waarom werd de bij decreet bepaalde indexering op de werkingskosten (artikel 10 en artikel 12, § 6) van de betrokken instelling nooit uitgevoerd en de 100 frank voorziene toelage per overnachting (artikel 12, § 5) nooit uitbetaald? Zal de Minister hierin verandering brengen?
2. Artikel 13 van dit decreet voorziet de trimestriële uitbetaling van toelagevoorschotten; ook dit decreetvoorschrift wordt weinig gerespecteerd, alhoewel de instellingen de gemaakte kosten dadelijk moeten vergoeden.

Zal de Minister ter zake de passende onderrichtingen verstrekken en verwijlinteressen invoeren?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen

Het dossier dat de instellingen voor **volwassenvorming**, erkend op het decreet van 3 maart 1978, overmaakten aan de leden van de Vlaamse Raad is mij goed bekend.

De daarin geschetste situatie van de Stichting Lodewijk De Raet en de daaruit voortgesproten provinciale volkshogescholen, wordt voorgesteld als een schending van de publiekrechtelijke verplichtingen van de overheid.

Het decreet van 3 maart 1978 heeft binnen het vormingswerk aanleiding gegeven tot oprichting van talrijke nieuwe instellingen. De groei van de begroting heeft deze tendens niet kunnen volgen.

Tenzij de Vlaamse Executieve en de Vlaamse Raad bijkomende middelen ter beschikking stellen, zal ik verplicht zijn harde maatregelen te nemen om binnen de sector de prioritaire taken veilig te stellen.

Ik wens ter zake ook te verwijzen naar mijn ontwerp van vijfde decreet.

In de nota wordt gepleit voor een planning die instellingen de kans moet geven zich te ontwikkelen tot volwaardige instellingen. Onderzoek naar voorwaarden als optimale grootte, regionale of landelijke werking, financiële leefbaarheid, infrastructuur, gebleken deskundigheid, publieksgroep en beantwoorden aan behoeften, had in samenwerking met de voorradige overheidsmiddelen, antwoord kunnen geven op de vraag naar en hoeveel nieuwe instellingen nodig waren.

Dit soort planning werd voorheen door bijna alle initiatieven genegeerd.

De werking van deze organisaties bewees immers uit zichzelf de noodzaak aan dergelijke initiatieven, hetgeen ook nu nog beweerd wordt door de Stichting Lodewijk De Raet.

Hieromtrent dringt zich echter vandaag een overleg op tussen mezelf als beleidsverantwoordelijke en de sector.

Wat de eisen en voorstellen betreft kan ik duidelijk zijn. Deze vereisen ettelijke miljoenen bijkomende middelen, die er niet zijn.

Er **weze** opgemerkt dat het decreet van 3 maart 1978 zoals het door de Vlaamse Raad is goedgekeurd ook steeds maximaal binnen de perken van de kredieten is uitgevoerd.

Wat betreft de uitkering van de overnachtingstoelage moet naast de beperkte kredieten ook rekening worden gehouden met het feit dat dergelijke voorziening in de bedoeling van het decreet slechts zinvol is zo ook de prioritaire doelgroepen in verband met de internaatswerking vastgesteld zijn, wat vooralsnog niet gebeurde.

Tenslotte vind ik ook dat de bijdrage van de „Derde Industriële Revolutie Vlaanderen” tot de humanisering en democratisering van onze samenleving dient gepaard te gaan met een algemeen-culturele ontwikkeling.

De uitdaging waarvoor wij staan is inderdaad de informatie, de kennis, de kundigheid, de handelingsbekwaamheid ter beschikking te stellen van allen. Kortom de waarachtige permanente vorming tot stand brengen.

Dit is evenwel niet alleen de taak van de instellingen, maar van het geheel van de culturele voorzieningen.

Ik tracht alle sectoren te coördineren en te optimaliseren om toch met **dezelfde** middelen beter te werken.

Wat betreft de uitkering van de trimestriële voorschotten aan de betrokken instellingen kunnen wij het geachte lid nog volgende gegevens bezorgen:

Werkingsjaar 1982	Voor- schot 1	Voor- schot 2	Voor- schot 3	Voor- schot 4
Brabantse Volks- hogeschool	27/1/82	27/1/82	7/4/82	14/7/82
Antwerpse Volks- hogeschool	27/1/82	27/1/82	7/4/82	14/7/82
Oostvlaamse Volks- hogeschool	27/1/82	27/1/82	7/4/82	14/7/82
Stichting Lodewijk De Raet	7/4/82	7/4/82	7/4/82	14/7/82

Werkingsjaar 1983	Voor- schot 1	Voor- schot 2	Voor- schot 3
Brabantse Volks- hogeschool	28/1/83	28/1/83	8/4/83
Antwerpse Volks- hogeschool	28/1/83	28/1/83	8/4/83
Oostvlaamse Volks- hogeschool	28/1/83	28/1/83	8/4/83
Stichting Lodewijk De Raet	28/1/83	28/1/83	8/4/83

De vermelde data zijn deze van opstelling van de ministeriële besluiten.

Deze voorschotten worden uitgekeerd volgens decretaire bepalingen gestemd door de Vlaamse Raad met een snelheid die op basis van de decretaire voorschriften niet kan worden verbeterd. Zoals blijkt uit de meegedeelde gegevens is deze situatie een enorme verbetering ten aanzien van het verleden zodanig dat het moeilijk te begrijpen is dat instellingen nog méér in moeilijkheden komen.

Men mag inderdaad niet vergeten dat het hier vrije initiatieven betreft die zelf over voldoende middelen moeten kunnen beschikken om met aanvulling van subsidies rond te komen en niet omgekeerd.

Vraag nr. 206
van 18 mei 1983
van de heer W. KUIJPERS

Scherpenheuvel — Briefomslagen met tweetalige vermeldingen

Uit het advies nr. 14.137/II/N, dd. 8 februari 1983, van de Nederlandse Afdeling van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, dat als bijlage hierbij gaat, blijkt dat de tweetalige vermeldingen op de briefomslagen die gebruikt worden door het gemeentebestuur van Scherpenheuvel, in strijd zijn met artikel 12 van de bij KB van 18 juli 1966 samengeschakelde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken (SWT).

Gaarne verneem ik van de geachte Gemeenschapsminister:

1. in hoeverre hij de uitvoering van voornoemd advies bij het gemeentebestuur van Scherpenheuvel zal bevorderen ;
2. welke passende onderrichtingen hij zal geven aan de andere gemeentebesturen waarop deze rechtspraak eveneens van toepassing is.

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag moet ik het geachte lid erop wijzen dat de toepassing van de wetgeving door de gemeentebesturen, o.m. inzake gebruik der talen in bestuurszaken, een materie is waarvoor alleen de Gemeenschapsminister voor binnenlandse aangelegenheden, bevoegd is.

Het geachte lid gelieve zich hiervoor dan ook te richten tot mijn collega, de heer M. Galle.

Vraag nr. 207
van 19 mei 1983
van de heer G. TEMMERMAN

Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium — Personeelsbezetting

Particulieren kunnen bij het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium documentatie aanvragen en fotokopieën bestellen.

Het blijkt nu, dat deze dienstverlening met een zeer grote vertraging functioneert.

Zo zouden op bepaalde ogenblikken 375 à 400 aanvragen op de wachtlijst zijn ingeschreven, die dan met een vertraging van ongeveer 8 weken worden afgewerkt omwille van het feit, dat in het Instituut een vijftal personeelsleden op rust zijn gesteld en niet werden vervangen.

Momenteel zouden nog slechts twee personen de dienst verzekeren: één voor het Waalse en één voor het Vlaamse Gewest.

Mag ik u vragen mij te willen mededelen, welke maatregelen u meent te kunnen nemen om aan deze toestand te verhelpen.

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag moet ik het geachte lid melden dat het Nationaal Instituut voor Kunstpatrimonium ingevolge het KB van 24.12.1981 ressorteert onder de gezamenlijke bevoegdheid van de Ministers van Onderwijs, de heren D. Coens en F. Tromont.

Vraag nr. 210
van 26 mei 1983
van de heer A. DE BEUL

Vlaams Cultureel Centrum te Amsterdam — Adviescollege

Volgens het interview met de directeur van de Theaterunie in De Standaard van 24 mei 1983 voorziet de beginselverklaring van 28 mei 1978 betreffende het theater in De Brakke Grond, ondertekend door de voorganger van de Gemeenschapsminister, in de installatie van een adviescollege. Dit adviescollege heeft de bedoeling meningsverschillen uit te praten tussen het Vlaams Cultureel Centrum en de Theaterunie, indien er geen eensgezindheid wordt bereikt inzake de programmatie.

Graag vernam ik van de Gemeenschapsminister waarom dit college (nog) niet bestaat.

Antwoord

Antwoordend op zijn vraag kan ik bevestigen dat de beginselverklaring van 20 maart 1978, ondertekend door mijn voorganger en door de Voorzitter van de Stichting Theaterunie, inderdaad voorziet in de oprichting van een adviescollege o.m. bevoegd bij meningsverschillen inzake programmatie tussen het Vlaams Cultureel Centrum en de theaterunie.

Tot nog toe werd ik evenwel niet benaderd voor dergelijke meningsverschillen, noch door de directie van het Vlaams Cultureel Centrum noch door de theaterunie. Ook de programmatie voor het seizoen 1983-1984 kon eensgezind opgesteld worden.

Er was derhalve in het verleden geen enkele aanleiding om dit college te installeren.

Indien er zich moeilijkheden voordoen zal ik evenwel niet nalaten de getroffen overeenkomst onverwijld toe te passen en het adviescollege onmiddellijk laten samenstellen.

Vraag nr. 211
van 26 mei 1983
van de heer A. DE BEUL

Vlaams Cultureel Centrum te Antwerpen — Beginselverklaring

Uit een interview met de heer Louis Helmer, directeur van de Theaterunie (De Standaard, 24 mei 1983) werd op 28 maart 1978 een beginselverklaring ondertekend door de voorganger van de Gemeenschapsminister en door de voorzitter van de Stichting Theaterunie, betreffende het theater De Brakke Grond, dat

deel uitmaakt van het Vlaams Cultureel Centrum te Amsterdam.

De geachte Minister gelieve mij via het Bulletin van Vragen en Antwoorden de tekst van deze beginselverklaring mede te delen.

Antwoord

Aansluitend bij zijn vraag laat ik het geachte lid per afzonderlijke post een copie geworden van de bedoelde beginselverklaring.

Vraag nr. 214 van 27 mei 1983 van de heer J. VALKENIERS

Buitenlandse culturele akkoorden — Rechtsgeldige Nederlandstalige teksten

Voor wanneer mogen rechtsgeldige Nederlandse teksten verwacht worden van de culturele akkoorden met volgende landen : Griekenland, Engeland, Oostenrijk, Turkije, Tsjechoslowakije, Italië, Joegoslavië, Noorwegen, Portugal?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat een rechtsgeldige Nederlandstalige tekst van een cultureel akkoord onmogelijk tot stand kan komen op éézijdig initiatief van één der partijen. Beide verdragsluitende partijen moeten er immers over akkoord gaan om een bepaalde tekst als authentiek te erkennen.

Bij meer recente culturele akkoorden zijn zowel de Nederlands- als Franstalige tekst rechtsgeldig.

Voor andere culturele akkoorden (zoals diegene waarnaar deze vraag verwijst), zouden de beide verdragsluitende partijen kunnen overeenkomen de Nederlandse tekst eveneens als gelijkkelijk rechtsgeldig te erkennen.

Een andere oplossing bestaat erin het bestaande cultureel akkoord door een nieuw cultureel akkoord te vervangen.

Gelet op de hangende polemiek tussen de Gemeenschappen en de Nationale regering over de bevoegde verdragsluitende partij, lijkt het mij aangewezen het resultaat van deze discussie af te wachten alvorens dergelijke initiatieven op buitenlands vlak te ondernemen.

Vraag nr. 215 van 27 mei 1983 van de heer F. GEYSELINGS

Vlaamse regering — Schending van de publiekrechtelijke verbintenissen

In een rondschrjven doet de Stichting Lodewijk De Raet haar beklag over het beleid van de Vlaamse regering, die volgens deze Stichting op een eenzijdige wijze de publiekrechtelijke verbintenissen schendt, die voortvloeien uit het decreet van 3.3.1978 houdende

de de subsidiëringsregeling voor het Nederlandstalig sociaal-cultureel vormingswerk met volwassenen in instellingen.

Door het nemen van beslissingen, zonder publiek-democratisch debat en zonder dat het betrokken decreet op een wettige manier werd gewijzigd, meent de Stichting dat haar instellingen en de tewerkgestelde personeelsleden in een positie van rechtsonzekerheid komen te staan. Bovendien voelt ze zich belemmerd in haar werking en in haar bestaan bedreigd.

Kan de geachte Minister mij zijn visie en standpunt omtrent het probleem, gesteld door de Stichting Lodewijk De Raet, verduidelijken?

Antwoord

Gelet op het feit dat de problematiek over de Stichting Lodewijk De Raet behandeld in deze vraag inhoudelijk gelijklopend is met de vraag nr. 205 van de heer W. Kuijpers verwijs ik het geachte lid hiervoor naar mijn antwoord op deze vraag.

M. GALLE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN- LANDSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 42 van 5 mei 1983 van de heer N. DE BATSELIER

Kerkfabrieken — Uitgaven en ontvangsten

Graag zou ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen wat de uitgaven voor de kerkfabrieken waren in 1978, 1979, 1980, 1981 en 1982 (rekening en/of begroting) :

- op het niveau van de Vlaamse Gemeenschap;
- op het niveau van de provincies in Vlaanderen;
- op het niveau van de Vlaamse gemeenten.

Welke uitgaven voor erediensten worden gefinancierd door de overheid? Wat is in voorgaande cijfers begrepen?

Antwoord

Het gelieve het geachte lid hiernavolgend de gevraagde gegevens te vinden:

- Uitgaven en ontvangsten voor de kerkfabrieken op het niveau van de provincies Antwerpen, Limburg, Oost- en West-Vlaanderen :

	Uitgaven	Ontvangsten
begroting 1979	49.799.635 F	11.857.246 F
begroting 1980	52.458.220 F	17.153.993 F
begroting 1981	49.540.443 F	8.570.525 F
begroting 1982	50.1 18.932 F	9.777.370 F

- Uitgaven en ontvangsten voor de kerkfabrieken op het niveau van de Vlaamse gemeenten:

begroting 1978	764.000.000 F	74.000.000 F
begroting 1979	788.000.000 F	68.000.000 F
begroting 1980	880.000.000 F	83.000.000 F
begroting 1981	1.013.701.000 F	94.908.000 F
begroting 1982	1.093.973.000 F	88.497.000 F

Hogervermelde uitgaven hebben hoofdzakelijk betrekking op de provinciale en gemeentelijke bijdragen tot delging van de jaarlijkse begrotingstekorten van de metropolitane en kathedrale kerkfabrieken, respectievelijk van de andere kerkfabrieken.

Deze uitgaven omvatten verder nog o.m.:

- diverse (overigens betrekkelijk bescheiden) werkingskosten zoals b.v. huurvergoedingen, vergoedingen voor bineren enz.
- enkele leninglasten ingevolge leningen opgenomen tot financiering van het staatsaandeel in gesubsidieerde werken hetzij ingevolge doorgeefleningen; deze leninglasten vindt men zo goed als integraal terug in de ontvangsten (terugbetalingen door de kerkfabrieken).

Wat de buitengewone uitgaven betreft, die hoofdzakelijk betrekking hebben op de wettelijke verplichting tot tussenkomst in de grote herstellings- en onderhoudskosten van beschermde gebouwen, deze gegevens worden door de bevoegde diensten verzameld. Zij zullen rechtstreeks aan het geachte lid worden toegezonden.

**Vraag nr. 43
van 5 mei 1983
van de heer N. DE BATSELIER**

Lokale en regionale besturen — Richtlijnen van saneren

Graag zou ik van de geachte Gemeenschapsminister willen vernemen welke richtlijnen van saneren hij aan de diverse lokale en regionale besturen heeft gegeven?

Gaan deze richtlijnen uit van de filosofie van de globale overheidsschuld of staan deze in dienst van andere socio-economische doelstellingen als werkgelegenheid, welzijn, e.d.?

Specifiek zou ik willen weten wat de saneringsrichtlijnen naar de kerkfabrieken toe (via de gemeente en de provincie) inhouden?

Antwoord

De onderrichtingen in verband met de sanering van de gemeentelijke financiën zijn tweemaal.

1. In mijn omzendbrief van 30 juli 1982 in verband met het opmaken van de gemeentebegrotingen voor 1983 wordt aan alle gemeenten waarvan de begroting met een algemeen tekort van de gewone dienst afsluit, de verplichting opgelegd samen met hun begroting voor 1983 een saneringsplan voor te leggen en de eerste fase ervan in hun begroting voor 1983 tot uiting te doen komen. Het wordt volledig aan de gemeentelijke overheid overgelaten de grondslag te bepalen waarop het saneringsplan steunt.
2. De sanering van de gemeentefinanciën daarentegen in verband met de toekenning van een saneringslening, is het voorwerp van bijzondere onderrichtingen, verstrekt in mijn omzendbrieven van 15 september 1982 en 9 februari 1983.

De daarin opgenomen richtlijnen weerspiegelen mijn brede bezorgdheid om de gemeentelijke autonomie niet verder te laten aftakelen ten gevolge van de benarde financiële toestand waarin verschillende gemeentebesturen zijn terechtgekomen. Berooide financiën vormen immers een belemmering om op onverschillig welk gebied een actieve rol te vervullen.

De saneringsplannen waarvan de strikte uitvoering ertoe moet bijdragen de betrokken gemeenten op korte termijn uit de financiële nood te helpen, worden door de gemeentebesturen zelf opgemaakt. Ik heb hen evenwel niet aan hun lot overgelaten: een begeleidingsgroep staat ieder gemeente bij met het oog op het opmaken en uitvoeren van het saneringsplan. De samenstelling van de begeleidingsgroepen is een waarborg ten aanzien van de noodzaak de saneringsoperaties in heel het Vlaamse Gewest eenvormig te doen verlopen en van de behoeften de eigenheid van ieder lokaal bestuur telkens aan bod te doen komen.

De saneringsmaatregelen kunnen alle facetten van het lokaal beleid waarvan de weerslag al dan niet rechtstreeks in de gemeentebegroting voorkomt, omvatten. Het behoort aan de gemeenteraad zelf, in het kader van de gemeentelijke autonomie, te bepalen en dit met in achtname van de noden van de plaatselijke bevolking op welke manier, de inkomsten kunnen worden verhoogd en/of de uitgaven worden verlaagd om het financieel evenwicht op termijn te verwezenlijken.

Wat de kerkfabrieken betreft, zijn de gemeentelijke toelagen in iedere begeleidingsgroep het voorwerp van bespreking. Er werd in dat verband duidelijk vastgesteld dat de daadwerkelijke uitoefening van het toezicht op de kerkfabrieken door de gemeenteraad en een mentaliteitsverandering binnen die organen in het licht van de economische recessie een dwingende vereiste zijn om de gemeentelijke toelagen binnen redelijke perken te houden. Het administratieve toezicht op de kerkfabrieken behoort echter niet tot mijn bevoegdheid.

Ten aanzien van de provincies lijkt het mij overbodig bijzondere richtlijnen te geven, daar hun verplichtingen beperkt zijn tot de kerkfabriek van de kathedrale kerken.

**R. STEYAERT
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN
WELZIJNSZORG**

**Vraag nr. 30
van 28 april 1983
van mevrouw W. DEMEESTER-DE MEYER**

Invalidenwagens en andere hulpmiddelen — Aankoop en herstellingskosten

De regelingen voor tussenkomst bij aankoop en eventuele herstellingskosten van hulpmiddelen zijn uitermate ingewikkeld.

Niet alleen kan men terecht bij verschillende instanties (ziekteverzekering, rijksfonds voor sociale reclasering, Fonds 8 l) maar telkens is er een afzonderlijke

dossiervorming en onderzoeksprocedure noodzakelijk.

Het gevolg is dat zieken en gehandicapten heel moeilijk hun rechten op dit terrein kunnen onderzoeken. Zij zijn praktisch verplicht om hiervoor beroep te doen op hulpverlenende diensten. Daarenboven is deze gang van zaken gekenmerkt door gebrek aan coördinatie en efficiëntie.

Kan de geachte Minister de regeling hiervoor niet eenvoudiger en eenvormiger maken.

Ik verwijs hiervoor eventueel naar de aanvraag langs één dienst, het indienen van een eenvormig dossier, het doorvoeren van een kortere procedure.

Antwoord

Uit de opsomming van de diverse wetsbepalingen, via dewelke eventueel een tussenkomst kan verleend worden voor de aankoop van invalidenwagens en andere hulpmiddelen, blijkt dat gehandicapten inderdaad beroep kunnen doen op verschillende wetgevingen.

Ik wens nochtans te stellen dat de terugbetaling van deze kosten door het Fonds 81 in principe beperkt is tot de gehandicapten die verblijven in inrichtingen of tehuizen erkend door het Fonds 81.

Het Rijksfonds voor Sociale Reclassering van de minder-validen stelt zich in principe residuair op en zal dus rekening houden met de mogelijke tussenkomsten via andere wetgevingen. In de praktijk stelt dit weinig problemen en zal men zelfs dulden dat iemand die regelmatig thuis verblijft, een tweede rolwagen heeft.

Gezien de spreiding inzake de Ministeriële bevoegdheid over de ziekte- en invaliditeitsverzekering, het Rijksfonds en het Fonds 81, lijkt het mij juridisch niet mogelijk om langs één orgaan de aanvraagprocedure voor invalidenwagens en andere hulpmiddelen te laten aanvragen.

Wel geloof ik dat een betere coördinatie tussen de diverse wetgevingen en administraties de rechtszekerheid van de minder-validen kan verbeteren. Ik heb mijn administratie opdracht gegeven tot een aanvaardbare oplossing te komen.

In die zin zal ik, voor wat mijn bevoegdheid betreft, de werking van het Rijksfonds en het Fonds 81 langs decretale weg op elkaar trachten af te stemmen.

Vraag nr. 31 van 18 april 1983 van mevrouw W. DEMEESTER-DE MEYER

Professionele akkoorden in de sector gehandicaptenbeleid en andere welzijnssectoren

Ook in de welzijnssectoren kan een professioneel akkoord worden afgesloten waarbij in ruil voor de indexblokkering werktijdverkorting en een aanvullende tewerkstelling kan gerealiseerd worden.

Een dergelijk akkoord kan worden afgesloten in het paritair comité of in de betrokken instellingen of

diensten. Bij gebrek aan een akkoord wordt het vrijgekomen geld gestort in een tewerkstellingsfonds.

Heeft de Minister de betrokken paritaire comités of verantwoordelijke instanties ingelicht over deze mogelijkheid?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid omtrent de mogelijkheid om in de welzijnszorg per sector of per instelling akkoorden af te sluiten over de besteding van het effect van de loonmatiging in bijkomende tewerkstelling, mits werktijdverkorting, dient erop gewezen te worden dat het de bevoegde overleginstanties toekomt om desgevallend omtrent deze aangelegenheid overeenkomsten af te sluiten.

Ter gelegenheid van regelmatige contacten tussen de diverse overleginstanties en mijn kabinet zijn deze geïnformeerd over deze nieuwe wettelijke regeling. Bepaalde paritaire comités en verantwoordelijke instanties hebben trouwens reeds intentieverklaringen afgelegd, waaruit duidelijk blijkt dat zij de problematiek terdege kennen.

De subsidiërende overheden zijn in deze aangelegenheid slechts zijdelings betrokken, hoewel volgens de subsidiereglementering in sommige sectoren de werkelijk betaalde bezoldigingen dienen te worden betoelagd.

Rekening houdend met de financiële toestand van de Vlaamse Gemeenschap en met de kredieten die mij in de begroting werden toegewezen, lijkt mij een wijziging van deze reglementering thans budgettair niet haalbaar.

Indien de loonmatiging in de welzijnssector enige budgettaire ruimte zou meebrengen, dient deze m.i. geglobaliseerd teneinde tewerkstelling te creëren in die deelsectoren van de welzijnszorg die hier direct behoefte aan hebben. Alleszins wordt de tewerkstelling in de welzijnszorg gestimuleerd langs de bestaande tewerkstellingsprogramma's.

Vraag nr. 32 van 28 april 1983 van de heer J. DESSEYN

Centra voor Maatschappelijk Werk — Aanstelling van beroepskrachten

In het koninklijk besluit tot bepaling, voor het Vlaamse Gewest, van de regels voor de erkenning van centra voor maatschappelijk werk en voor de subsidiëring van die centra (KB 24 mei 1976), gewijzigd bij het koninklijk besluit van 14 april 1977, wordt bij de voorwaarden tot erkenning, in artikel 4, paragraaf 2, vermeld dat het Centrum ten minste drie deskundige beroepskrachten met voltijdse prestaties in dienst moet hebben die houder zijn van een diploma van maatschappelijk werker (...).

Graag hadden wij van mevrouw de Minister vernemen wat wordt bedoeld onder drie deskundige beroepskrachten met voltijdse prestaties. Kunnen wij hieruit afleiden dat ook beroepskrachten, tewerkgesteld als BTK-er, DAC-er of tewerkgestelde werklozen de voorwaarde van tewerkstelling vervullen?

In paragraaf 6 van hetzelfde artikel wordt vermeld dat het Centrum voorafgaandelijk het bewijs moet leveren gedurende ten minste zes maanden, de in artikel 3, bedoelde activiteiten uitgeoefend te hebben, met ten minste één voltijdse bezoldigde beroepskracht.

Graag hadden wij ter zake vernomen, wanneer aan de eis van drie voltijdse beroepskrachten moet worden voldaan. Op het ogenblik van de aanvraag tot erkenning, of nadien?

Antwoord

Ik heb de eer aan het geachte lid hierna, bondig samengevat, een antwoord te verlenen op de door hem gestelde vragen in verband met de aanstelling van beroepskrachten in de Centra voor Maatschappelijk Werk.

1. De BTK-ers, DAC-ers en tewerkgestelde werklozen komen niet in aanmerking voor een tewerkstelling als beroepskracht in een Centrum voor Maatschappelijk Werk zelfs wanneer zij beantwoorden aan de diplomavereisten die bepaald worden in artikel 4, 2 van het KB van 24 mei 1976. Dit komt doordat zij uitbetaald worden door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA) terwijl artikel 9, 1 uitdrukkelijk bepaalt dat de verstrekte toelagen bestaan uit een „tussenkost in de loonkosten” die door het Centrum voor Maatschappelijk Werk (niet door de RVA) gedragen worden.
2. Uit artikel 4 van het KB van 24 mei 1976 blijkt duidelijk dat de erkenning van een Centrum voor Maatschappelijk Werk niet kan doorgaan zolang de bij dit artikel gestelde voorwaarden, inbegrepen de aanstelling van drie beroepskrachten, niet vervuld zijn.

Deze voorwaarden dienen derhalve op het ogenblik van de erkenning daadwerkelijk vervuld te zijn.

P. AKKERMANS GEMEENSCHAPS MINISTER VAN RUIMTE- LIJKE ORDENING, LANDINRICHTING EN NATUURBEHOUD

**Vraag nr. 102
van 5 mei 1983
van de heer A. COPPIETERS**

KB van 2 juni 1982 betreffende de tegemoetkoming van het Vlaamse Gewest voor de uitvoering van stads- en dorps herwaardering — Toepassing

Reeds van verschillende zijden werd de aandacht van de Vlaamse deelregering gevestigd op het feit dat het stelsel van de renovatiepremie, geldend binnen erkende herwaarderingsgebieden, zoals voorzien en bepaald in het besluit van de Vlaamse Executieve van 2 juni 1982, voor de particulieren in bepaalde gevallen nadeliger uitvalt dan het stelsel van de saneringspremie.

Het is namelijk zo dat binnen erkende herwaarderingsgebieden :

1. de zelfwerkzaamheid uitgesloten wordt van subsidiëring, gezien de werken moeten uitgevoerd worden door een geregistreerde aannemer;
2. kleine saneringswerken (minder dan 200.000 F) niet gesubsidieerd worden;
3. de regeling slechts voor de duurdere saneringen voordeliger uitvalt dan het stelsel van de saneringspremie.

Het is dan ook begrijpelijk dat zowel de bewoners van de potentiële herwaarderingsgebieden als de gemeentebesturen huiverig staan tegenover een aanvraag tot erkenning als herwaarderingsgebied, zolang deze nadelen blijven bestaan.

Naar wij uit goede bron vernamen zou de Vlaamse Deelregering op 30.3.1983 een wijziging van het besluit van 2 juni 1982 hebben goedgekeurd, dat aan hogervernoemde nadelen moet verhelpen.

Het verwondert ons evenwel ten zeerste dat dit besluit tot op heden nog niet werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad, zodat de onzekerheid voor de bewoners blijft bestaan, en veel gemeentebesturen, nog wachten om een aanvraag tot erkenning in te dienen.

Mogen wij vernemen welke de reden is van dit onbegrijpelijk uitstel, en mogen wij er zeker van zijn dat de publikatie van bedoeld besluit eerstdaags zal gebeuren?

Antwoord

De ervaring met het besluit van 2 juni 1982 heeft uitgewezen dat aanpassingen van de reglementering nodig waren; hierbij werd gestreefd naar vereenvoudiging.

Op 30 maart 1983 heeft de Vlaamse Executieve een besluit goedgekeurd waarbij het besluit van 2 juni 1982 werd vervangen.

Kopie van het nieuwe besluit zend ik rechtstreeks aan het geachte lid over.

Het nieuwe besluit wijzigt de regeling voor de renovatiepremie voor particulieren in deze zin dat de mogelijkheden werden verruimd : niet alleen de eigenaar, maar ook de huurder of de koper kunnen nu in aanmerking komen. Bovendien wordt de saneringspremie voor kleine werken opgenomen in de renovatiepremie zodat beide gelijkgeschakeld zijn.

Zodra de officiële vertaling van het besluit klaar is, wordt het nodige gedaan voor publikatie in het Belgisch Staatsblad.

**Vraag nr. 103
van 5 mei 1983
van de heer T. KELCHTERMANS**

Bouw- en verkavelingsaanvragen — Statistieken

Sommige gemeentebesturen hebben de indruk dat de provinciale diensten van het Bestuur van Stedebouw de ter advies voorgelegde bouw- en verkavelingsver-

gunningen kritischer bekijken dan dit vroeger het geval was. Het feit dat zij meer tijd hebben omwille van het geringer aantal aanvragen zal hieraan wel niet vreemd zijn.

Kan de geachte Minister mij ter al of niet staving hiervan mededelen :

1. hoeveel bouw- en verkavelingsaanvragen er jaarlijks werden ingediend per provincie in de periode 1980- 1982 (in absolute en relatieve grootheden);
2. aan hoeveel hiervan een gunstig advies werd verleend (in absolute en relatieve grootheden).

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag kan ik

	1980		1981		1982	
	Gunstig	Ongunstig	Gunstig	Ongunstig	Gunstig	Ongunstig
Bouwaanvragen						
— Antwerpen	8.930	857	6.880	600	6.884	324
— Brabant Nederl.	6.117	552	4.643	439	4.578	366
— Limburg	4.625	564	3.284	458	2.953	423
— Oost-Vlaanderen	8.269	1.509	7.501	1.295	7.170	1.074
— West-Vlaanderen	8.618	1.499	7.114	1.105	6.275	819
	36.559	4.981	29.422	3.897	27.860	3.006
	13,6%		13,2%		10,8%	
Verkavelingsaanvragen						
— Antwerpen	1.182	256	791	194	702	153
— Brabant Nederl.	876	453	668	351	538	256
— Limburg	821	179	549	152	480	119
— Oost-Vlaanderen	1.229	502	670	263	483	151
— West-Vlaanderen	538	298	346	164	294	84
	4.646	1.688	3.024	1.124	2.497	763
	36,3%		37,2%		30,5%	

Vraag nr. 105 van 6 mei 1983 van de heer W. KUIJPERS

Oud- Heverlee — Slopen van bouwvallige constructie

Door de gemeentelijke technische dienst van Oud-Heverlee werd op woensdag 20 april 1983 het huisje, gelegen Dassenstraat 16 in de deelgemeente Haasrode, en eigendom van de gemeente, afgebroken.

Mag ik van de geachte Minister vernemen.

1. Of de gemeente voor deze afbraak, overeenkomstig art. 44 van de Wet op de Stedebouw en RO, over de nodige vergunning van de gemachtigde ambtenaar beschikte? Indien niet, dan wil ik er op wijzen dat ik de heer Minister vroeger reeds wees op twee overtredingen van de Wet op de Stedebouw en RO door het gemeentebestuur van Oud-Heverlee, hetgeen de vraag stelt of de gewone bur-

het geachte lid de gevraagde statistische gegevens verschaffen volgens tabel in bijlage.

Uit deze statistieken blijkt dat, wat de bouwaanvragen betreft, voor de jaren 1980, 1981 en 1982 het aantal gevallen dat ongunstig werd geadviseerd, respectievelijk 13,5 %, 13,2 % en 10,8 % van het totaal aantal ingediende bouwaanvragen bedroeg.

Voor de verkavelingsaanvragen bedroeg het percent geweigerde aanvragen respectievelijk 36,3 %, 37,2 % en 30,5 %.

Uit deze cijfers kan geenszins geconcludeerd worden dat de provinciale directies met de tijd strengere normen zouden gehanteerd hebben.

ger niet het rechtsbeginsel mag toepassen dat hij geen wet dient te volgen die de overheid zelf negeert !

2. Of het gemeentebestuur desaangaande een beslissing getroffen heeft? De door mij geraadpleegde gemeenteraadsleden weten hiervan niets af! Is het college van burgemeester en schepenen hier zijn bevoegdheid niet te buiten gegaan?
3. Of door het schepencollege een beslissing werd getroffen over de bewoonbaarheid van deze woning en, zo ja, op welke datum? In elk geval gebeurde er geen aanplakking!

Mag ik vernemen welke maatregelen de geachte Minister zal treffen om, bij voorkomend geval de reeks van wetsovertredingen en machtsoverschrijdingen inzake stedebouw en RO van het betreffende gemeentebestuur in te dijken?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen :

1. Het betreft de sloping van een bouwvallig huisje met zeer minieme afmetingen (4 x 6 m) gelegen op de hoek van de Geldenaaksestraat en de Dassenstraat te Haasrode.

Het huisje werd, wegens instortingsgevaar, door de gemeentelijke diensten gesloopt. Het huisje was sedert jaren onbewoond.

Aangenomen wordt dat omwille van de verzekering van de veiligheid, de sloping dringend noodzakelijk was; dit belet niet dat voor de sloping, vergunning moet worden aangevraagd, zij het post-factum.

2. In het kader van de wet op de stedenbouw is het niet vereist dat de gemeenteraad de beslissing tot sloping treft.
3. Voor zover uit ingewonnen inlichtingen blijkt werd door het schepencollege geen beslissing getroffen nopens de onbewoonbaarheid van het huisje.

Aan de provinciale directie van de Stedenbouw wordt gevraagd contact te nemen met de gemeente met betrekking tot hogervermelde aangelegenheid.

Vraag nr. 106
van 9 mei 1983
van de heer C. DE CLERCQ

Woon wagenbewoners en Zigeuners — Standplaatsproblemen

Ondanks de diverse aanbevelingen van de Raad van Europa en de Minister van Binnenlandse Zaken blijft het standplaatsenprobleem voor woonwagenbewoners en zigeuners onopgelost.

Op de enkele officiële standplaatsen kan slechts een 10% van de woonwagenbevolking terecht. De overige 90% staan op parkings, braakliggende grond of op gehuurde grond, waar zij al dan niet voor langere tijd verblijven, meestal zonder enige voorziening.

Deze precaire situatie wordt nog verergerd door een toenemend aantal Processen Verbaal die worden opgesteld wegens overtreding van de wet op Stedenbouw, art. 44, § 1, 6°, dat het gewoonlijk gebruik van een grond voor het stationeren van o.m. caravans onderwerpt aan een bouwvergunning.

Sommige eigenaars die hun grond verhuren aan woonwagenbewoners of zigeuners vragen een bouwvergunning aan. Steevast wordt deze geweigerd omdat betrokken perceel niet bestemd is om als woonwagenterrein ingericht te worden. Ondertussen loopt de eigenaar het risico geverbaliseerd te worden, te meer omdat een definitief antwoord, de weigering, gemiddeld een jaar op zich laat wachten, en de woonwagenbewoners toch érgens moeten verblijven.

Meestal echter reageren de eigenaars van gronden met een onmiddellijk verdrijven van de woonwagenbewoners, als bedreigd wordt PV op te stellen. Betrokkenen kunnen dan nergens meer terecht, overal

lopen zij het risico geverbaliseerd te worden wegens overtreding van de wet op stedenbouw. Bovendien misbruiken vele gemeenten deze wetgeving om woonwagenbewoners te weren van hun gemeentelijk grondgebied.

Mag ik van de geachte Minister vernemen welke maatregelen genomen kunnen worden om de gedwongen illegaliteit waarin deze bevolkingsgroep moet leven een andere wending te geven?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag, kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Het toelaten van verblijf van zigeuners en zwervende volksstammen is een aangelegenheid die in de eerste plaats de plaatselijke bevolking en bijgevolg ook de gemeentebesturen aanbelangt. Het is dan ook logisch dat de gemeenten de mogelijkheid gelaten wordt een eigen beleid op dit stuk te voeren.

Indien de gemeente meent een „ zigeuner-vriendelijk” beleid te kunnen voeren, beschikt deze over de mogelijkheid aangepaste pleisterplaatsen te voorzien b.v. door een bijzonder plan van aanleg. Worden dergelijke zones voorzien in de woonzones of de recreatiezones van de gewestplannen, dan mag aangenomen worden dat zich inzake zonering geen fundamentele problemen stellen. Worden dergelijke zones daarbuiten voorzien, dan zal inzake zonering het voorstel slechts kunnen aanvaard worden voor zover dit zich inschrijft in de perken van de mogelijkheden voorzien in het vierde lid van artikel 16, hetwelk handelt over de afwijkingsmogelijkheid van een BPA ten overstaan van hoger aanlegplan.

Indien de gemeente echter, op basis van gegronde argumenten, een andere beleidskeuze maakt, moet haar vanwege de overheid die mogelijkheid worden gelaten.

In het kader van het ruimtelijk structuurplan voor Vlaanderen en de daar op aansluitende streekplannen, zal worden nagegaan in hoeverre de problematiek van de zwervende volksstammen een ruimtelijk aspect vertoont op niveau van Vlaanderen of op niveau van de provincies.

Zo nodig zal in dit kader op het overeenkomende niveau hieraan de nodige aandacht worden besteed.

Vraag nr. 107
van 9 mei 1983
van de heer D. VERVAET

Art. 55, §2 van de stedenbouwwet — Het intrekken van zijn beroep door de gemachtigde ambtenaar

De gemachtigde ambtenaar kan bij de Koning (nu Vlaamse Executieve) in beroep komen binnen dertig dagen na de ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning.

Het is genoegzaam bekend dat de gemachtigde ambtenaar in bepaalde gevallen zijn gemotiveerd beroep bij de Koning ingetrokken heeft. De Koning die gevat is door dat beroep kan dan geen uitspraak meer doen.

Door die intrekking verkrijgt de aanvrager een bouwvergunning. Wanneer de aanvraag een constructie betreft die reeds opgericht is, verkrijgt de overtreder automatisch een regularisatievergunning zonder dat eerst overeenkomstig art. 65, § 3 de in de stedenbouwwet voorziene transactieprocedure toegepast is.

De intrekkingen van het beroep van de gemachtigde ambtenaar gebeurd op basis van een beslissing van het hoofdbestuur van de stedenbouw of op basis van een beslissing daartoe van de heer Gemeenschapsminister. Hierdoor gaan deze drie instanties hun bevoegdheid te buiten en wordt de Koning in de onmogelijkheid gesteld een uitspraak in beroep te doen, waartoe hij wettelijk verplicht is.

Volgens de constante rechtspraak van de Raad van State kan en mag de gemachtigde ambtenaar zijn beroep bij de Koning niet intrekken. Hij mag het beroep niet uit de handen van de Koning nemen, want op dat ogenblik handelt hij in naam van een hoger belang en matigt hij zich een bevoegdheid van de Koning aan. Zie de arresten nr. ll.3 18 van 15 juni 1965, nr. 19.724 van 29 juni 1979 en nr. 21.992 van 9 februari 1982. Uit dit laatste arrest citeer ik : „ Uit het door art. 55, § 1 en 2 van de wet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw gegeven recht van hoger beroep bij de bestendige deputatie en nadien bij de Koning, komt voor die bestuursorganen de verplichting voort om over dat beroep uitspraak te doen ”.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen:

1. Is het wettelijk dat de gemachtigde ambtenaar zijn beroep bij de Koning intrekt?
2. Zullen die richtlijnen gegeven worden aan de gemachtigde ambtenaren dat het hen wettelijk verboden is hun beroep bij de Koning in te trekken?
3. Waarom werd de rechtspraak van de Raad van State in dergelijke gevallen miskend?
4. Mag een regularisatievergunning verleend worden zonder dat de in artikel 65, § 3 voorgeschreven transactieprocedure gevolgd werd en dus zonder betaling van een transactiesom?
Zo ja, in welke gevallen mag dat en wat is de wettelijke basis ervan?
5. Mag de Koning, in beroep uitspraak doende, een regularisatievergunning verlenen zonder dat eerst die transactieprocedure toegepast en voltooid is?

Antwoord

De door het geachte lid gestelde vragen zijn ongetwijfeld boeiend, maar kunnen m.i. niet beantwoord worden in de door het geachte lid blijkbaar gewenste zin.

Daar de vragen in twee groepen uiteenvallen, zullen ze ook in die samenhang beantwoord worden.

Aan de drie eerste vragen ligt ten grondslag de opvatting dat het de gemachtigde ambtenaar het bij de Koning (thans de Vlaamse Executieve of, bij delegatie, het bevoegd lid van de Executieve) ingesteld beroep niet kan intrekken; daarbij wordt met name

gesteund op het arrest Suenens nr. 2 1.992, van' 9 februari 1982. Het arrest heeft echter niet de draagwijdte die het geachte lid eraan geeft. In dat geval was het beroep door de aanvrager ingesteld, en, verre van het beroep in te trekken, drong hij via een rappelbrief aan op een beslissing.

Het is in die context dat de Raad van State geoordeeld heeft dat er verplichting was voor de Koning om uitspraak te doen.

Uit het arrest kan dus in geen geval afgeleid worden dat het beroep niet ingetrokken zou mogen worden.

De omgekeerde stelling kan evenmin uit het arrest afgeleid worden, en, voor zover mij bekend, is er geen enkel arrest of vonnis dat de gestelde vraag in een of andere zin beantwoordt.

Het wil mij voorkomen dat de bestaande door het geachte lid in vraag gestelde praktijk wel geoorloofd is. Het verwijt dat aldus machtsoverschrijding zou begaan worden, treft geen doel, omdat, zowel voor de inwerkingtreding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, als daarna, de verantwoordelijkheid het beroep al dan niet in te willigen lag bij de bevoegde Staatssecretaris of lid van de Executieve. Kwam deze tot de bevinding dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar niet ingewilligd kon worden, dan kon zulks tot uiting komen in een aangepast besluit, maar hetzelfde resultaat wordt evenzeer bereikt wanneer de gemachtigde ambtenaar zijn beroep intrekt. Gelet op de korte termijn, waarbinnen het beroep kan worden ingesteld, is het niet mogelijk later dan toch opnieuw beroep in te stellen: de beslissing van de bestendige deputatie wordt dan definitief, evenzeer als wanneer het beroep bij een formeel besluit verworpen zou worden.

Het voordeel van deze praktijk is dat het administratief een veel eenvoudiger oplossing is.

Ik wens nog te onderstrepen dat uiteraard de gemachtigde ambtenaar zelfstandig oordeelt of hij het beroep al dan niet intrekt; desbetreffend kan noch ik, noch het hoofdbestuur hem bevelen geven, maar alleen laten weten dat zijn beroep niet gegrond lijkt.

Wenst de gemachtigde ambtenaar zijn beroep niet in te trekken, dan zal een formeel besluit getroffen moeten worden.

Dit gezegd zijnde, en zonder dat ik de thans gevolgde praktijk ongeoorloofd vind, deel ik in enige mate de twijfels van het geachte lid. Daarom heb ik dan ook aan het hoofdbestuur enige tijd geleden gevraagd mij een nota over dit probleem te bezorgen. Afhankelijk van de inhoud van die nota zal dan, desgevallend, de praktijk verlaten worden.

In afwachting zie ik echter geen reden om die praktijk, die haar nut bewezen heeft, te doen verdwijnen.

De vierde en vijfde vraag dienen eveneens ontkenkend beantwoord te worden, gelet op het arrest van de Raad van State in zake Nelis, nr. 18.213 van 1 april 1977 : daaruit volgt dat een regularisatievergunning zelfs stilzwijgend (door het verstrijken van de termijn via rappelbrief) kan verkregen worden: dit kan gebeuren, ook al is de transactie som nog niet betaald of vastgesteld.

Vraag nr. 108
van 9 mei 1983
van de heer D. VERVAET

Art. 21 van het KB van 28 december 1972 en 13 december 1978 betreffende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen

Het KB van 13 december 1978 kan in Vlaanderen geen toepassing meer vinden. Alzo terugvallend op art. 21 van het KB van 28 december 1972 mogen aan bestaande gebouwen, waarvan de bestemming niet met de voorschriften van het gewestplan overeenkomt, verbouwingswerken worden uitgevoerd voor zover het bestaande bouwvolume daardoor niet met meer dan 20% wordt vergroot.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen:

1. In een op het gewestplan ingekleurde industriezone is dat art. 21 niet van toepassing voor bestaande industriegebouwen. Immers hebben deze industriegebouwen een bestemming die overeenkomt met de voorschriften van het gewestplan en is het hoofdkriterium van art. 21 niet vervuld. Die industriezone mag volgebouwd worden met inachtnaam van de op te leggen inplantingsnormen, bufferzones enz. Mag nu aan bestaande industriegebouwen in een dergelijke industriezone in toepassing van art. 21 een uitbreiding toegestaan worden, waardoor die nieuwe constructie als uitbreiding komt te liggen in een aanpalende landbouwzone, waar zich geen enkele constructie of constructieonderdeel bevindt? Zo ja, is dit dan geen miskenning van art. 21 en een verruiming van art. 21 tot aantasting van gebieden, waarvoor de gewestplannen en hun voorschriften ons een rechtszekerheid hebben willen geven en waarvoor die uitzonderingsartikelen niet opgezet werden.
2. De richtlijnen van de heer Gemeenschapsminister over art. 21, zoals ze in document 790903 aan de besturen van de stedenbouw opgelegd werden, hebben de grootste mogelijke willekeur tot gevolg. Op blz. 2 wordt uitgelegd dat voor een vervallen woning, een krot, een niet meer te verbeteren woning art. 21 niet kan ingeroepen worden. Op de volgende bladzijden wordt met allerhande gedachtenkronkels uitgelegd dat een verbouwing kan gaan tot volledige nieuwbouw op een andere plaats, juist om reden dat ze niet verbeterbaar zijn. Er is dus een duidelijke tegenspraak in die richtlijnen. Het resultaat is dat Vlaanderen vol komt te staan met volledige nieuwe fermettes, die vergund worden als verbouwing of sanering, maar waarvan iedereen weet en achteraf kan vaststellen dat er na het volledig slopen van de oude constructie een nieuwe woning komt. In de praktijk krijgt men van een strenge medewerker van de gemachtigde ambtenaar voor de verbouwingsaanvraag van een puinhoop een ongunstig advies, van een soepele medewerker een gunstig advies, want die roept alleen de laatste bladzijden van de richtlijnen in. Vele gemeenten spelen dit spelletje mee. Meestal lukt het dan ook. want er komt geen controle tijdens de werken, noch van het bestuur van de stedenbouw, noch van de gemeenten. Mijn vraag is nu, of de Gemeenschapsminister er niet aan denkt

met betere richtlijnen of met een gewijzigd art. 21 die willekeur en dat misbruik tegen te gaan?

3. De praktijk wijst uit dat de uitzonderingsmaatregelen van het KB van 28 december 1972 de hoofdregel geworden zijn. Worden die artikelen ingeroepen dan staat men ze toe. De goede plaatselijke ordening van het laatste lid van art. 19 is men blijkbaar vergeten. Het resultaat is dan ook dat ons landschap en onze karige open ruimten grootschalig aangevreten worden en dat de uitgeholde gewestplannen de facto geen enkele veiligheid en zekerheid meer te bieden hebben. Het KB van 28 december 1972 is binnenskamers aan herziening toe. Zal nu de heer Gemeenschapsminister die uitzonderingsmaatregelen (art. 20, 21, 22 en 23) nog verder versoepelen en veralgemenen of zullen ze tot hun intrinsieke beperkte taak gereduceerd worden?

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag, kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen :

1. De bepalingen van het KB van 28 december 1972 bevatten geen expliciete aanduiding wat betreft de uitbreiding van gebouwen die in overeenstemming zijn met de zone waarin ze gelegen zijn, maar waarvan de geplande uitbreiding gelegen is in een andere zone.

Bij gebrek aan enige preciese regeling ter zake moet men zich richten naar de logica en de regels van de goede stedenbouwkundige ordening.

De bepalingen van art. 21 houden de mogelijkheid in dat een industriegebouw dat niet gelegen is in een **industriezone**, wordt uitgebreid. De voorwaarden die door het KB van 28 december gesteld worden zijn : het bestaande bouwvolume mag met niet meer dan 20% worden vergroot (art. 21) en de uitbreiding moet verenigbaar zijn met de goede plaatselijke ordening.

A fortiori moet dergelijke uitrustingsmogelijkheid bestaan voor een industriegebied dat gelegen is in een industriezone, waarvan de uitbreiding gelegen is in een andere zone. Dit is b.v. het geval wanneer de industriezone werd afgebakend tot op de muur van het bestaand industrieel gebouw.

Een ander standpunt innemen zou neerkomen op een ongelijkmatige behandeling. Een industrieel gebouw, gelegen buiten een industriezone, zou wel mogen uitbreiden, maar een industrieel gebouw gelegen binnen een industriezone zou daarbuiten niet mogen uitbreiden.

Uiteraard kunnen de gewestplannen niet als enig doorslaggevend criterium voor de goede ruimtelijke ordening aanzien worden. Ook talrijke plaatsgebonden factoren dienen in rekening gebracht. Zo zal uitbreiding buiten de industriezone van een bestaand industriegebouw gelegen in een industriezone, niet in overweging kunnen genomen worden wanneer blijkt dat er nog voldoende uitbreidingsmogelijkheden aanwezig zijn binnen de industriezone. Blijken deze uitbreidingsmogelijkheden niet meer voorhanden, dan zal uiteraard naar een oplossing dienen gezocht door gelijkscha-

keling met een industriegebouw, gelegen buiten de industriezone.

2. Gelet op de zeer uiteenlopende situaties die in Vlaanderen kunnen voorkomen, is het in de praktijk niet doenbaar een reglementering uit te werken waarin alle gevallen, die zich mogelijks kunnen voordoen, voorzien zijn. Elk geval blijkt, spijs alle reglementering, in zekere mate een feitenkwestie. Dit is trouwens ingebouwd in het KB van 28 december 1972 zelf, waarbij o.m. verwezen wordt naar de bepaling van het derde lid van art. 19.
3. Onlangs besliste de Vlaamse Executieve een aanpassing o.m. van artikel 2 1, 22 en 23 van het KB van 28 december 1972 door te voeren bij decreet. Het voorstel zal derhalve aan de Vlaamse Raad worden voorgelegd en het geachte lid zal zich alsdan kunnen uitspreken over het voorstel.

Vraag nr. 109
van 9 mei 1983
van de heer D. VERVAET

Art. 57, § 4 en art. 74, § 3 van de stedenbouwwet betreffende het wegvallen van verkavelingen

Uit het arrest nr. 21.388 van de Raad van State dd. 1 oktober 1981 en uit het verslag van het Auditoriaat over deze zaak komt vast te staan dat een schenking of een deling het verval van een verkaveling niet vermogen te stuiten, gezien met dergelijke vormen van overdracht het verkavelde terrein niet te koop komt te staan. Een verkoop is dus niet gelijk te stellen aan een schenking of een verdeling.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Hoe komt het dat er tot op heden nog geen richtlijnen gegeven werden aan de gemeenten en de besturen van de stedenbouw, waarin die vaststellingen van de Raad van State worden opgenomen en waarbij de omzendbrieven die een veel te ruime interpretatie gaven aan de term „verkoop” ingetrokken of aangepast worden?
2. Zal dit rechtgezet worden? Op dit ogenblik wordt er in bepaalde provinciale directies van de stedenbouw met dit arrest rekening gehouden en in andere niet. Deze praktijk leidt tot willekeur van behandeling.
3. Zou het niet wenselijk zijn bij de herziening van de nationale stedenbouwwet tot decreet voor Vlaanderen bovengenoemde wetsartikelen te herwerken met een duidelijke actuele bepaling van wat nu al dan niet het verval van een verkaveling kan stuiten?

Antwoord

In het door het geachte lid vermelde arrest nr. 21388 van de Raad van State dd. 15.9.1981 wordt enkel uitdrukkelijk gesteld dat een akteverdeling van een nalatenschap niet gelijk kan worden gesteld met een verkoop in de zin van artikel 74, § 3, 1° van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

In het aan dit arrest voorafgaand verslag is ook sprake van de schenking zonder dat deze problematiek in het arrest zelf wordt behandeld. Dit dossier gaf dan ook aanleiding tot een aantal vragen van de provinciale directies van stedenbouw aan het hoofdbestuur. Het hoofdbestuur heeft deze zaak in beraad gehouden teneinde een nader onderzoek te voeren.

Eerstdaags zal aan de betrokken besturen een richtlijn worden gestuurd waarbij de te ruime interpretatie van de term „verkoop” zal worden aangepast.

Wat de herziening van de wet op de stedenbouw betreft, bestaan op dit vlak nog geen ontwerp-teksten. Persoonlijk ben ik van mening dat voor verkavelingen gelegen langs uitgeruste wegen de schenking het verval moet kunnen stuiten voor zover het de schenking van één perceel per kind betreft. Dit in functie van de zogenaamde „familiale” verkavelingen, die vaak onder meer tot stand worden gebracht om de kinderen een bouwperceel te bezorgen. Deze visie doet evenwel geen afbreuk aan het standpunt dat de Vlaamse Executieve te gelegener tijd nog dient in te nemen noch aan de eindbeslissing die ter zake door de Vlaamse Raad zal worden genomen.

Vraag nr. 110
van 9 mei 1983
van de heer D. VERVAET

Tangedal te Grimbergen — Voetbalvelden in het Populierendal

Op 2 juli 1963 leverde de gemeente Grimbergen een verkavelingsvergunning af aan een immobiliënmaatschappij, met als voorwaarde een bepaald gebied als bebost publiek park te vrijwaren.

Bij akte van 26 oktober 1966 wordt de eigendom van dit gebied overgedragen aan de gemeente met behoud van de bestemmingsclausule. In 1968 betwist de gemeente echter reeds het karakter van een openbaar park en stelt dat een recreatieplein geen afbreuk doet aan de gestelde voorwaarden. Zij begint met de aanleg van een voetbalveld waarvoor ze een bosgebied nivelleert, tegen haar eigen verkavelingsvoorwaarden in.

In 1969 wordt bezwaar aangetekend bij de Gouverneur. Dit alles zonder resultaat. De opeenvolgende bevoegde ministers verschuilen zich achter onderzoeken en adviesen die aan gang zijn of nog moeten gegeven worden. Zij houden dit jaren vol.

Onder de blijvende druk en teneinde de situatie te regulariseren heeft de gemeente een BPA opgesteld dat niet kon worden goedgekeurd wegens procedurefouten. Men baseert zich echter op de afwezigheid van bezwaren bij dit onderzoek (dat niet geldig is) om de gemeente toe te laten de verkavelingsvergunning in herziening te stellen bij KB van 6 juni 1980.

De gemeente stoort zich verder nergens aan; daarin gedekt door de hogere overheid? Zij vatte zelfs plannen op om een tweede voetbalveld aan te leggen en begon er ook mee. Ze plaatste verlichting, kantine, enz. voor verschillende honderdduizenden franken.

De bewoners van het Tangedal blijven opkijken tegen de voetbalvelden die een bebost openbaar park moe-

ten voorstellen, hun voorgetekend bij de verkavelingsplannen en doorgerekend in de aankoop-prijs van hun bouwgronden.

Kan de Minister antwoorden op volgende vragen:

Hoe ver staat de herziening van de verkavelingsvergunning door middel van een BPA bevolen bij KB van 6 juni 1980?

Blijven intussen de voorschriften van deze verkavelingsvergunning gelden?

Het BPA/ontwerp stuit op groot verzet van de wijkbewoners en op negatieve adviezen van de commissies; kan de onwettige toestand aldus nog jaren gehandhaafd blijven?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Bij KB van 6 juli 1980 werd een besluit getroffen waarbij de verkaveling „ populierendal ” afgegeven door het college van burgemeester en schepenen op 2 juli 1983 aan de NV Hellebeek-Immobilien in herziening wordt gesteld.

Dit besluit is getroffen op basis van de gemeenteraadsbeslissing van 31 mei 1979. In deze beslissing vraagt de gemeenteraad machtiging om de verkavelingsvergunning te herzien, teneinde te kunnen overgaan tot de aanleg van de nodige sportinfrastructuur.

Het KB van 6 juli 1980 houdt in dat de gemeente Grimbergen een BPA opmaakt tot herziening van hogergenoemde verkaveling. Tot nu toe werd dusdanig BPA nog niet voorgelegd aan het Bestuur van de Stedebouw.

Betreffende de vraag omtrent de geldigheid van de verkavelingsvoorschriften, kan verwezen worden naar de bepalingen van het derde lid van paragraaf 5 van artikel 45 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedebouw en de ruimtelijke ordening, alsmede naar de bepalingen van par. 5 van art. 57.

Daar de verkavelingsvoorschriften worden herzien op initiatief van de gemeente, is het aan de gemeente om het BPA op te maken en te onderwerpen aan de goedkeuringsprocedure. Er wordt bij de gemeente aangehouden op een spoedig gevolg.

Vraag nr. 111 van 10 mei 1983 van de heer J. GABRIELS

Bossen en natuurgebieden — Verwerving door de Staat

In het maandblad van de Belgische Natuur- en Vogelreservaten lees ik dat voor 1983 het budget voor aankoop natuurgebieden en bossen zou terugvallen tot 6,85 % van het budget van 1981.

Voor 1982 was een budget voorzien van 85.000.000 F, terwijl er vastleggingen gebeurden voor een bedrag van 99.600.000 F.

Kan de geachte Minister me meedelen.

1. Welke bossen en natuurgebieden er in 1982 werden aangekocht en voor welk bedrag?
 2. Voor welke bossen en natuurgebieden gebeurden er vastleggingen?
 3. Zullen deze gebieden aangekocht worden?
 4. Welke bossen en natuurgebieden werden reeds aangekocht in 1983. Welk bedrag werd hiervoor uitgegeven?
 5. Voor welke bossen en natuurgebieden gebeurden er reeds vastleggingen?
- Zullen deze gebieden aangekocht worden?

Antwoord

Ik heb de eer aan het geachte lid volgend antwoord te verstrekken op zijn vragen:

1. *Bossen en natuurreservaten waarvan de koopsom in 1982 werd vereffend.*

Gemeente	Naam	Oppervlakte	Prijs
Brecht-Rijkevorsel	Oude Kleiputten	87 ha	39.490.644
Kalmthout	Kalmthoutse Heide	4,5 ha	1.901.725
Arendonk	Hoge Vijverbos	87 ha	32.857.587
Balen	De Most	ruiling	1.117.400
Vilvoorde	Tangebeekbos	21,5 ha	29.028.412
Tielt-Winge	Walebos	1,5 ha	778.181
Beernem	Lippensgoed	12,5 ha	70.000
Ronse	Muziekbergbos	13,5 ha	8.000.000
Maldegem-Ursel	Drongengoed	89,5 ha	35.415.025
Opglabbeek	Opoenderheide	120 ha	38.410.000
Houthalen	Kraai bos	9,5 ha	4.233.300

1. *Bossen en natuurreservaten waarvan de koopsom in 1982 werd vereffend: (vervolg)*

Gemeen te	Naam	Oppervlakte	Prijs
Houthalen-Helchteren	Klein Meulenbos	16 ha	60.000
Zelem,	Sint-Jansbergbos	34,5 ha	13.610.000
Dilsen	Stockheimderbos	5,5 ha	1.360.762
Zonhoven	Klein Hengel hoef	94,5 ha	40.000.000
Lanklaar	Stockheimderhoef	15,5 ha	6.540.000
Hasselt-Kuringen	Galgenberg	116 ha	46.7 18.700
Dilsen	Lanklaerden bos	19,5 ha	8.777.800
Dilsen	Koeyweide-Heereveld	9,5 ha	2.900.000
Totaal		720 ha	32 1.269.706 BF

2. *Bossen en natuurgebieden waarvoor in 1982 de koopsom werd vastgelegd:*

Gemeente	Naam	Oppervlakte	Prijs
1. Ekeren-Hoogboom	Domein Hens en De Ramen	86,93 ha	70.000.000
2. Kluisbergen	Bos l'Ecluse	15,33 ha	11. 500.000
3. Houthalen-Helchteren	De Dool	26,32 ha	10.300.000
4. Bornem-Hingene	De Notelaar	4,36 ha	2.500.000
5. Zonhoven	De Teut	1,5 ha	476.200
6. Hasselt	De Zonderikbeek	1 ha	500.000
7. Kuringen-Hasselt	De Zonderikbeek	36 ha	144.000
Totaal		135 ha	95.420.000 BF

3. Behalve de eerste drie domeinen vermeld onder punt 2., waarvan de aankoopdossiers aan een verder onderzoek onderworpen zijn werden de overige vastleggingen van 1982, tijdens het eerste kwartaal van 1983 vereffend.

4. *Bossen en Natuurgebieden waarvan de koopsom in 1983 werd vereffend:*

— Behalve de domeinen vermeld onder punt 2. van 4 tot 7, de volgende gebieden

Gemeente	Naam	Oppervlakte	Prijs
Zonhoven	De Teut	1 ha 36 a	476.200
Tielt-Winge	Walebos	1 ha 58 a	778.181
Maasmechelen	Mechelse Heide	58 a 88 ca	191.000
Overpelt	Pijnven	38 a	154.000
Totaal		3,9 ha	1.599.35 1 BF

5. *Bossen en natuurgebieden waarvoor in 1983 de koopsom werd vastgelegd:*

Nog geen.

Vraag nr. 112
van 10 mei 1983
van de heer J. VALKENIERS

Natuurgebied te Opwijk — Rooien van bomen

Naar verluidt heeft de gemeentelijke overheid te Opwijk toestemming gegeven aan de eigenaar van een natuurgebied om dit om te vormen tot landbouwgrond.

Vermits actiecomité en gemeentebestuur in een patstelling terecht zijn gekomen dringt zich een oplossing van hogerhand op. Kan deze niet door uw departement verzorgd worden ?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Uit inlichtingen ingewonnen bij de provinciale directie van de Stedebouw blijkt dat in de Broevink omstreeks het begin van dit jaar elf wilgen en drie canadabomen werden geveld. Volgens het verslag van de gemeentelijke politie gaat het om oude zieke bomen. Er wordt melding gemaakt dat de bestaande, nog niet gevelde bomen eveneens uitsterven en kankerknobbels vertonen. Steeds volgens dit verslag is het kappen gebeurd in een ruilverkavelingsgebied.

Het rooien van bomen is geen werk of handeling dat onderworpen is aan artikel 44 van de wet op de stedebouw, vermits het hier niet gaat om ontbossen. Er moest dus ook geen bouwvergunning worden gevraagd.

Anderzijds beschikt de gemeente niet over een goedgekeurd kapvergunningsreglement, zodat in het kader van de wet op de stedebouw, geen vergunning moest worden aangevraagd.

Vraag nr. 113
van 10 mei 1983
van de heer F. GEYSELINGS

*Natuurgebied „ Malesbroek ” te Meerhout en Geel —
 Illegale stortplaatsen*

Vzw Aktiegroep Leefmilieu Kempen (VALK) is misnoegd over het feit dat het natuurgebied Malesbroek, dat zich uitstrekt over de gemeenten Meerhout en Geel, bedreigd wordt door illegale stortplaatsen, het uitdiepen van een bestaande visvijver, het wijzigen van het reliëf, het onwettelijk optrekken van een houten café, enz.

Op het gewestplan Herentals-Mol zijn deze gronden aangemerkt als natuurgebied.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. In het natuurgebied Malesbroek wordt sinds meer dan een half jaar allerlei afval gestort, zgz. met de bedoeling dij kversterkingswerken uit te voeren rond visvijvers.

Is uw departement op de hoogte van deze illegaliteit? Welke maatregelen worden getroffen om het storten ongedaan te maken?

2. Het gewestplan wordt niet geëerbiedigd, wat bewezen wordt door de verschillende overtredingen die in dit gebied gepleegd worden zoals: het uitdiepen van bestaande vijver, het optrekken van een houten café, opvullen van terreinen, wijzigen van vegetatie, enz. Welke maatregelen zal de Minister nemen om alle onwettelijke daden te doen ophouden?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Leefmilieu, waterbeleid en onderwijs.

Antwoord

Gevolgsgevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende antwoorden :

1. Aan de provinciale dienst van de Stedebouw te Antwerpen werd opdracht gegeven hieraan een onderzoek in te stellen.

Op 20 mei werd een plaatsbezoek verricht, in aanwezigheid van een afgevaardigde van het aktiekomitee VALK en werden volgende vaststellingen gedaan.

- a. stortplaats van beton en steenpuin, reliëfwijziging van 1 m hoogte;
 - b. wijziging van het reliëf o.a. voor het uitdiepen en verbreden van een gracht.
2. Tegen deze overtredingen werd onmiddellijk proces-verbaal opgesteld en overgemaakt aan de rechterlijke instanties.

Door Stedebouw zal in beide gevallen naast de passende herstelmaatregel, eveneens de dwangsom worden voorgesteld.

Vraag nr. 114
van 11 mei 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Bos van Aa te Zemst — Grindontginning

De grindontginning in het Bos van Aa te Zemst heeft al heel wat contestaties opgeroepen, niet alleen bij milieuverenigingen maar ook bij de plaatselijke bevolking.

Thans wordt een nieuw feit vastgesteld, met name dat de bestaande grindexploitatie binnen de terreinen van het Bos van Aa werd verlegd naar nieuwe percelen.

Het gemeentebestuur van Zemst en de uitbater hebben bevestigd dat de werkzaamheden momenteel plaatsvinden op percelen met betrekking tot de tweede uitbreidingsaanvraag van september 1982. Het gaat hier over de percelen met kadastrale sectie G2 nr 149g, 150 1, 149 h, 149/2, 148.12.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen :

1. Wie gaf de exploitant bevel om de grindontginning elders aan te vatten?
2. Werd voor deze exploitatie een geldige vergunning afgeleverd? Zo ja, wanneer, door wie en aan wie?
3. Wanneer vond het openbaar onderzoek plaats? Werden er bezwaarschriften ingediend en eventueel door wie?
4. Welke percelen werden eventueel de exploitant toegewezen?
5. Wat is nu de bestemming van de ontruimde percelen?
6. Welke maatregelen zult U treffen tegen eigenaar en eventueel uitbater wanneer blijkt dat de nieuwe grindexploitatie niet vergund werd?

Antwoord

Gevolgsgevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid verwijzen naar mijn antwoord op zijn vraag opgenomen in de Handelingen van de Vlaamse Raad nummer 13 van 14 juni 1982. In mijn antwoord werd medegedeeld dat de vergunning voor de reliëfwijziging in toepassing van de stedebouwwet op 3 november 1981 werd verleend.

Tevens werd medegedeeld dat de controle over de concessie de bevoegdheid is van de Minister van Openbare Werken en dat de exploitatieaanvraag de bevoegdheid is van de Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs.

De verantwoordelijkheid voor de aanwijzing van de plaats van ontginning, het toezicht op de procedure van de uitbatingsvergunning en het treffen van eventuele sancties dienaangaande, behoren niet tot mijn bevoegdheid.

Vraag nr. 115
van 11 mei 1983
van de heer L. LECLERCQ

*Herwaarderingsgebieden in het Vlaamse Gewest —
 Erkenning en subsidiëring*

Ongeveer één jaar geleden was het besluit van de Vlaamse Executieve van 2 juni 1982 tot regeling van de tegemoetkoming van het Vlaamse Gewest voor de uitvoering van stads- en dorpsherwaarderings van kracht.

Onlangs werd dit besluit gewijzigd (dd. 30 maart 1983) in het bijzonder wat het particulier initiatief betreft.

Graag vernam ik van de geachte **Gemeenschaps-**minister in dit verband een antwoord op de volgende vragen :

1. Stads- en dorpsherwaarderings is ondenkbaar zonder ruimtelijke planning die zich feitelijk voltrekt in de beleidsvoorbereidende fase. Wordt in het rapport dat een beleidsvisie voor het te herwaarderingsgebied en de beoogde operatie formuleert, overeenkomstig artikel 2, 2° en artikel 4, 1°, van bedoeld besluit, voldoende rekening gehouden met het ruimtelijk planningsaspect?
2. a. Hoeveel herwaarderingsgebieden werden tot dusver door de Vlaamse Executieve erkend en treden in werking?
- b. Hoeveel principiële en vaste beloften van toelagen werden tot op heden verleend?
- c. Hoeveel renovatiepremies werden tot dusver verleend?

Antwoord

Gevolggend aan zijn vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen:

1. Bij het opstellen van de beleidsvisie voor het te herwaarderingsgebied wordt steeds rekening gehouden met een verantwoorde stedenbouwkundige aanpak van dit gebied.

Het gaat niet enkel om de renovatie van dit of van dat gebouw, de realisatie van een plein of park maar wel om de totaal-aanpak van een te herwaarderingsgebied binnen de gemeente.

Het terug woonbaar maken van deze gebieden wordt steeds als uitgangspunt genomen.

De ruimtelijke verwevenheid tussen huisvesting, werkgelegenheid, ontspanning wordt altijd voor ogen gehouden.

Om het ruimtelijk planningsproces in goede banen te leiden worden de diensten van Stedebouw en de technische diensten van de gemeenten ingeschakeld bij het opmaken van de operatie.

2. a. Tot nu toe werden 11 herwaarderingsgebieden door de Vlaamse Executieve goedgekeurd.

De inwerkingtreding gebeurt 10 dagen na het verschijnen van het besluit in het Belgisch Staatsblad.

Nadere gegevens staan vermeld in bijgaande tabel.

- b. Volgende principiële beloften van toelagen zijn reeds gegeven :

Mechelen :

	Datum
Guldenbodemstraat,	
10 bejaardenwoningen	30/12/1982
Zeestraat, 9 woningen	30/12/1982
Klein Begijnhof 8-10	30/12/1982
Guldenbodemstraat 15-17	9/12/1982
De Stassartstraat 73	9/12/1982
Zeestraat 89	26/2/1983
Jodenstraat 24	20/2/1983
Zeestraat 6 1	20/2/1983
Jodenstraat 16	20/2/1983
Zeestraat 46	26/2/1983
Kerkstraat 8	26/2/1983
Kerkstraat 6	26/2/1983
Bornstraat 2-4	26/2/1983
Heembeemd 32-34	26/2/1983
Stassartstraat 70	26/2/1983
Kan. De Deckerstraat 6-8-10	26/2/1983
Klein Begijnhof 53	16/3/1983

Herk-de-Stad :

Dekenij 15/4/1983

In totaal zijn er reeds 18 principiële beloften van toelagen gegeven en tot nu toe nog geen enkele vaste belofte van toelagen.

- c. Tot hiertoe werden 18 renovatiepremies aangevraagd, doch geen enkele premie werd principiële toegekend, omwille van de wijzigingen door het vernieuwde besluit van 30 maart 1983.

Stads- en dorpsherwaarderings — Herwaarderingsgebieden

Gemeente	Herwaarderingsgebied	Besl. Vl. Ex.	Dat. Belg. St.	Totaal bedrag raming	Uitvoeringstermijn
Mechelen	Klein Begijnhof-Heembeemd	30 juli 1982	5 nov. 1982	403.253.000	5 jaar
Mechelen	Hoogstraat-Nieuwe Kapucijnenstraat	8 dec. 1982	15 febr. 1983	82.742.000	3 jaar
Herk-de-Stad	Centrum	13 okt. 1982	13 jan. 1983	97.300.000	5 jaar
Hasselt	Noord-Oosthoek	17 nov. 1982	22 jan. 1983	499.850.000	10 jaar
Gent	Patershol	29 sept. 1982		115.000.000	4 jaar
Leuven	Coutereelstraat	22 dec. 1982	21 april 1983	162.000.000	5 à 6 jaar
Menen	De Barakken	12 jan. 1982	21 april 1983	150.000.000	5 jaar
Menen	Centrum	3 febr. 1983	21 april 1983	125.000.000	4 à 6 jaar
Wevelgem	De Kafhoek	27 jan. 1983	22 maart 1983	134.000.000	6 jaar
Temse	't Foort	23 maart 1983		110.643.400	9 jaar
Torhout	De Winkelpuut	27 april 1983		188.301.100	10 jaar
				2.068.089.400	gespreid over gemiddeld 6 jaar

Vraag nr. 116
van 11 mei 1983
van de heer J. LECLERCQ

Vlaamse Gewest — Structuurplanning

De laatste maanden wordt veel ruchtbaarheid gemaakt rond het structuurplan Vlaanderen. Ik meen zelfs te weten dat in dit verband een werkgroep ad hoc werd opgericht.

Dienaangaande wil ik aan de geachte Gemeenschapsminister de volgende vragen stellen:

1. Hoe is die werkgroep samengesteld?
2. Hoe wordt het structuurplan Vlaanderen opgevat: sectorieel of facetsgewijs?
3. Door welke organisatorische (bestuurlijke) structuur wordt het structuurplan Vlaanderen ondersteund, begeleid en bijgestuurd?
4. Moet het structuurplan Vlaanderen niet gezien worden in relatie met de sociaal-economische programmatie van het Planbureau?
5. Moet bij de opstelling van het structuurplan Vlaanderen geen rekening worden gehouden met externe invloedsferen? Zo ja, moet dan in dit geval geen relatie worden gelegd met de Waalse Executieve en de ons omringende buurlanden?

Antwoord

Gevolggend aan zijn parlementaire vraag, kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

1. De begeleidingsgroep die de deelstudie betreffende de inhoudelijke en proceduriële aspecten van het structuurplanningsproces in het algemeen begeleidt, bestaat uit leden van de externe plangroep, leden van de ambachtelijke werkgroep, vertegenwoordigers van het bestuur van de stedenbouw en deskundigen, wetenschapsmensen en techniekers in de ruime zin, die wegens hun ervaring of theoretische kennis in verband met structuurplanning in het algemeen of hun bijzondere kennis in verband met planning (economische, ruimtelijke of socio-culturele) of in verband met bepaalde sectoren een nuttige bijdrage kunnen leveren in het planningsproces of niveau van Vlaanderen.
2. Het ruimtelijk structuurplan voor Vlaanderen wordt opgevat volgens de huidige inzichten inzake structuurplanning in het algemeen. Het structuurplan wordt o.m. gezien als een facet-benadering vanuit de ruimtelijke invalshoek van alle ruimte-behoevende sectoren.
3. Het structuurplanningsproces wordt in de administratie begeleid door een ambachtelijke werkgroep.
4. In het ruimtelijk structuurplan voor Vlaanderen wordt er naar gestreefd de relatie te leggen met de economische, socio-culturele planning.

5. In het structuurplan voor Vlaanderen wordt Vlaanderen o.m. ook gezien als gelegen in het kerngebied van het industriële noord-west-Europa. Overleg en contacten met de betrokken instanties van de omringende gebieden wordt dan ook te gepasten tijde voorzien.

Vraag nr. 117
van 16 mei 1983
van de heer W. VAN RENTERGHEM

Reliëfwijziging van de bodem — Vergunning

Overeenkomstig artikel 44, § 1 van de stedenbouwwet van 29.3.1962 (gewijzigd bij de wetten van 22.4.1970 en 22.12.1970) mag niemand zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen.

In de toelichting bij het koninklijk besluit van 16 december 1981 tot wijziging van het koninklijk besluit van 16 december 1971 tot bepaling van de werken en handelingen die vrijgesteld zijn van het eenduidend advies van de gemachtigde ambtenaar, wordt vermeld:

„Onder aanmerkelijke wijzigingen van het reliëf van de bodem wordt verstaan, de reliëfwijzigingen van meer dan 50 cm hoogte”.

Graag vernam ik van de geachte Minister of uit het voorgaande moet afgeleid worden dat er voor reliëfwijzigingen van minder dan 50 cm geen vergunning noodzakelijk is.

Zo ja, bestaat er verhaal tegen bijvoorbeeld twee achtereenvolgende reliëfwijzigingen van 40 en 30 cm met een tussentijd van enkele maanden?

Antwoord

Gevolggend aan zijn vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Het KB van 16 december 1981 wijzigt alleen art. 3 van het KB van 16 december 1971; dit artikel heeft betrekking op een aantal werken en handelingen waarvoor de omvang gering is zodat de bouwvraag wordt vrijgesteld van het advies van de gemachtigde ambtenaar. Het is in deze context dat de toelichting bij het KB van 16 december 1981 dient gelezen.

Het artikel 2 van hogergenoemd KB van 16 december 1971 handelt over de werken en handelingen waarvoor geen bouwvergunning vereist is. Hierin komen de reliëfwijzigingen niet voor.

Bij ontstentenis van enige nadere bepaling valt men derhalve terug op de bepaling in de wet zelf. Punt 2 van paragraaf 1 van art. 44 van de wet op de stedenbouw stelt dat bouwvergunning vereist is voor „het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem”.

Voor elk geval zal derhalve nader dienen nagegaan of het gaat om een „aanmerkelijke wijziging” van het reliëf van de bodem of niet.

Als regel wordt daarbij o.m. aangenomen dat, wat de hoogte of de diepte betreft, een wijziging van het reliëf met meer dan 50 cm aanzien wordt als een „aanmerkelijke” wijziging.

Voor werken die bestaan uit achtereenvolgende kleine reliëfwijzigingen, zodat uiteindelijk een groter reliëf ontstaat, moet worden nagegaan of het verwezenlijkte reliëfverschil voldoende groot is om te kunnen aanzien worden als „aanmerkelijk”. Het reliëfverschil in de hoogte of de diepte is daarbij één, maar niet noodzakelijk het meest doorslaggevend criterium. Ook de andere dimensies spelen daarbij een rol.

Het feit dat de werken gespreid zijn in de tijd is van bijkomende orde; de werken en handelingen moeten geëvalueerd worden op hun uiteindelijke omvang.

Vraag nr. 118
van 18 mei 1983
van de heer J. GABRIELS

Onbevaarbare waterlopen in Limburg — Rechttrekking

De Landelijke Waterdienst Limburg wordt reeds jaren in leefmilieukringen gecontesteerd vanwege haar ondoordachte rechttrekkingen van onbevaarbare waterlopen. De voorbeelden zijn legio waarbij leefmilieugroeperingen de plannen contesteren van deze dienst: de Jeker te Tongeren, de Herk, de Demer, de Bosbeek, enz.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen

1. Welke rechttrekkingen zijn tot op heden reeds uitgevoerd in Limburg wat betreft onbevaarbare waterlopen?
2. Welke plannen bestaan er ter zake in Limburg voor rechttrekking van onbevaarbare waterlopen?
3. Hoe is het bijvoorbeeld te verklaren dat in de begroting 1983 van de stad Tongeren een krediet van 70 miljoen is opgenomen voor werken aan onbevaarbare waterlopen? Zijn er werken gepland aan de Jeker, zo ja, waar en op welke wijze?
4. Zijn er momenteel onderzoeken gaande naar de natuurwetenschappelijke waarde van bepaalde Limburgse waterlopen?
5. Heeft u overleg met uw collega Poma over de bescherming van bepaalde gedeelten van onbevaarbare waterlopen.

Antwoord

In antwoord op zijn onderscheiden vragen heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen:

1. De tracéwijzigingen die tot op heden door toedoen van de Landelijke Waterdienst aan onbe-

vaarbare waterlopen in Limburg werden aangebracht betreffen de volgende vakken:

- een vak van 282 m lengte van de Demer in Kuringen;
- een vak van 194 m lengte van de Velp in Halen;
- een vak van 1 505 m lengte van de Jeker in Mal en Sluizen;
- een vak van 125 m lengte van de Mangelbeek in Lummen.

2. De plannen van de Landelijke Waterdienst voor tracéwijziging van onbevaarbare waterlopen hebben betrekking op de volgende vakken:
 - een vak van 3 399 m lengte van de Herk in Herk-de-Stad ;
 - een vak van 1 192 m lengte van de Gete in Halen.
3. Er zijn inderdaad werken aan de Jeker in het vooruitzicht gesteld. Een eerste ontwerp beoogt de normalisatie van de Nieuwe Jeker in Tongeren vanaf de Wijkmolen tot aan de spoorweg naar Luik en van de Oude Jeker eveneens in Tongeren vanaf de Wijkmolen tot aan de Nieuwe Jeker.

Een tweede ontwerp beoogt de normalisatie van de Jeker in Koninksem, Rutten en Lauw.

De normalisatie van de Nieuwe Jeker in Tongeren zou tot stand gebracht worden door het vernieuwen of het aanpassen van bestaande kunstwerken en door het aanbrengen van een oeverbescherming en, plaatselijk, van een bodembescherming.

De normalisatie van de Oude Jeker zou gebeuren door profielverruiming met oeverbescherming en door de vernieuwing van kunstwerken op de waterloop.

De normalisatie van de Jeker in Koninksem, Rutten en Lauw zou geschieden plaatselijk door de profielverruiming met oeverbescherming en plaatselijk door het aanbrengen van een bakprofiel.

Al deze werken zouden in opdracht van de Stad Tongeren worden uitgevoerd. Vandaar wellicht de reden waarom in de begroting voor 1983 van de stad Tongeren een krediet van 70 miljoen voor werken aan onbevaarbare waterlopen is ingeschreven.

4. Er is een landschapsecologische studie betreffende sommige Limburgse onbevaarbare waterlopen aan de gang.

Deze studie, die door het Centrum van Bosbiologisch Onderzoek van Bokrijk in opdracht deels van het Vlaamse Gewest en deels van de stad Tongeren wordt uitgevoerd, strekt ertoe een inventarisatie en een evaluatie van de vegetatie- en fauna-elementen in de vallei van die waterlopen tot stand te brengen.

5. Het overleg over de bescherming van sommige gedeelten van onbevaarbare waterlopen gebeurt via de contacten die de Landelijke Waterdienst met de diensten voor Monumenten en Landschapszorg onderhoudt.

Vraag nr. 119
van 19 mei 1983
van de heer A. DENYS

Vlaamse Gewest — Aankoop van gronden gelegen in de Mandelvallei te Zulte

In het kader van de landschappelijke revalorisatie van de Mandelvallei, is onder meer de aankoop voorzien van gronden gekadastreerd onder Zulte (en eigendom van de gemeente Zulte) eerste afdeling, sectie A, nr. 172 en nr. 173.

Gezien de twijfel, die er bestaat omtrent eventuele grenscorrectie van gemeente en provinciegrens, waarbij de gronden gelegen ten noorden van de gecalibreerde Leie zouden overgeheveld worden naar de provincie West-Vlaanderen, heeft de gemeente Zulte afgezien van het project om aldaar openbare groene ruimten aan te leggen.

De gemeente Zulte zou verzocht hebben aan de dienst Groenplan om de gronden over te nemen en te beheren.

Naar het schijnt zouden de beperkte kredieten van het Vlaamse Gewest, de aankoop voorlopig niet toelaten.

Graag had ik van de geachte Gemeenschapsminister vernomen, of hier heel binnenkort kredieten zullen voorzien worden, zodat dit project kan uitgevoerd worden?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Voor zover uit ingewonnen inlichtingen blijkt gaat het om gronden gelegen tussen de gecalibreerde Leie en de Oude Leie-arm. Deze gronden hebben in het gewestplan de bestemming van landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De gronden maken deel uit van een gebied waarin een ruilverkavelingsproject werd uitgevoerd en waar bovendien initiatieven genomen worden door het Bestuur van Waters en Bossen i.v.m. de bepoting van de Oude Leie-arm.

Het is binnen de globale context van deze initiatieven dat een oplossing dient gezocht voor de restanten van gemeente-eigendommen, teneinde de bestemming voorzien in het gewestplan, te verwezenlijken.

Bij de aanwending van de kredieten voor groenaankoop moeten de verschillende waarden worden afgewogen, dit wordt nader onderzocht.

Vraag nr. 120
van 19 mei 1983
van de heer A. DENYS

Sociale woningbouw — Toelaatbare oppervlakte voor duivenhok

Vele nieuwe bouwlustigen, die wensen een duivenhok te voorzien in de zolder van hun nieuwe woning, komen tot de eigenaardige vaststelling, dat de diensten van stedenbouw deze ruimte niet als een duiven-

hok aanvaarden, en deze beschouwen als een woonvertrek.

In diverse gevallen heeft dit als gevolg, dat bij een aanvraag voor een bouwpremie, het noodzakelijke attest werd geweigerd, omdat hierdoor de toegelaten oppervlakte werd overschreden. Met als resultaat dat naast de bouwpremie werd gegrepen.

De duivensport, waarvan de medewerkers van de Van Cle-stichting na een uitgebreid wetenschappelijk onderzoek besluiten, dat zij een waardevolle sport is, wordt hierdoor opnieuw het slachtoffer.

Nadat reeds vele bouwmaatschappijen, verantwoordelijk voor sociale woningbouw, ernstig voorbehoud maken inzake het bouwen van duivenhokken, wordt nu op die wijze ook de duivenliefhebber, die wenst privaat te bouwen, erg benadeeld of aangespoort om af te zien van zijn hobby.

In dit verband wil ik aan de geachte Gemeenschapsminister de volgende vragen stellen:

1. hebben de diensten van stedenbouw de richtlijn gekregen om, bij het bepalen van de toelaatbare oppervlakte van de woning voor het bekomen van een bouwpremie, een duivenhok op zolder als woonvertrek te beschouwen;
2. ingeval het om een vrije interpretatie gaat, had ik graag vernomen welke stedenbouwkundige diensten deze laatste opvatting delen.

Antwoord

Gevolggevend aan zijn vraag kan ik het geachte lid volgende informatie verschaffen.

Het Bestuur van de Stedenbouw komt, wat de administratieve afhandelingen betreft inzake de bouwpremie, enkel tussen voor het verstrekken van de nodige gegevens aan het Bestuur van de Huisvesting, om na te gaan of de voorwaarden inzake vloer-oppervlakte van de premiewoning vervuld zijn.

Deze gegevens worden verstrekt op het formulier A.

Meer bepaald gaat het Bestuur van de Stedenbouw aan de hand van het bouwplan gevoegd bij het bouw dossier, na of aan de opgelegde voorwaarden inzake maximale en minimale normen voldaan is.

Het Bestuur voert deze handeling uit aan de hand van een richtlijn verstrekt door het Bestuur van de Huisvesting.

Wat de zolders betreft wordt verwezen naar de desbetreffende rubriek nr. 3 van hogervermelde richtlijn, waarvan kopij in bijlage.

Hieruit kan worden afgeleid dat als zolderruimte kan worden aanzien, elke ruimte onder het dak gelegen die door zijn specifieke kenmerken ondubbelzinnig als dusdanig kan worden beschouwd.

Het feit dat in de zolder één of andere accommodatie, zoals een duiventil, wordt ondergebracht is van ondergeschikt belang. De conceptie van de zolderruimte als dusdanig is doorslaggevend. Indien de zolderruimte zodanig is ingericht dat deze mits kleine aanpassingen bewoonbaar kan gemaakt worden, ook al wordt deze ruimte als duiventil of als zolder op het

plan aangegeven, wordt deze ruimte meegerekend als bewoonbare oppervlakte.

Vraag nr. 122
van 24 mei 1983
van de heer L. DE GREVE

Gewestplan Halle- Vilvoorde — Wijziging

Bij KB van 7 maart 1977 werd besloten het gewestplan van Halle-Vilvoorde te wijzigen.

De bedoeling was dat de eigenaars die planschade zouden lijden (op grond van artikel 37 van de Wet van 28.3.1962) schadeloos zouden worden gesteld.

Vonnissen in die zin zijn trouwens uitgesproken. Ook het bestuur zelf heeft erkend dat er mensen zijn die planschade kunnen inroepen.

Men signaleert mij nu dat de overheid de bij KB van 24.10.1978 voorziene expertises zonder enige verantwoording weigert of uitstelt, en dit om budgettaire redenen — door de stelselmatige weigering ambtenaren, belast met de expertise, aan te wijzen.

Graag zou ik van de geachte Minister vernemen:

1. hoeveel expertises er al zijn verricht;
2. hoeveel expertises er nog moeten gedaan worden ;
3. welke richtlijnen hij heeft gegeven om de betrokkenen zo spoedig mogelijk schadeloos te stellen.

Antwoord

Wat het gewestplan Halle-Vilvoorde betreft, werd dit bij KB van 7 maart 1977 vastgesteld. Tot nu toe werd geen besluit getroffen waarbij dit plan in herziening gesteld of gewijzigd wordt.

Wat de planschade in het algemeen betreft, wordt deze geregeld door art. 37 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door art. 177, 178, 179 en 180 van de wet van 22 december 1977 betreffende de budgettaire voorstellen 1977- 1978, de zogenaamde „programmawet“.

In uitvoering van het 5de lid van artikel 177 van hogergenoemde programmawet werd een uitvoeringsbesluit getroffen wat betreft de vaststelling van de waarden van het goed en de actualisering ervan.

Het KB van 24 oktober 1978 stelt deze uitvoeringsmodaliteiten vast.

Zo wordt in paragraaf 2 van artikel 1 van dit besluit gesteld dat de verkoopwaarde wordt bepaald door een ambtenaar, aan te wijzen door de Directeur-generaal van de Administratie van de BTW, Registratie en Domeinen.

Deze ambtenaar ressorteert onder het Ministerie van Financiën. Wat de punten 1 en 2 van de vraag betreft, dient dan ook te worden verwezen naar de Minister van Financiën.

Wat punt 3 betreft, kan ik u mededelen dat instructie nr 82 dd. 2 1 november 1980 uitgaande van het Mini-

sterie van Financiën, de procedure regelt die desbetreffend dient gevolgd te worden.

Vraag nr. 123
van 24 mei 1983
van de heer L. DIERICKX

Bestuur van Waters en Bossen — Betrekking technische beampte le klas

Hoeveel plaatsen staan er voor deze betrekking open en hoe komt het dat die open blijven?

Hoe staat het met de geldigheidsduur van de werfreserves die aangelegd zijn?

Welk bestuur kreeg in het Vlaamse Gewest water en bossen onder zijn bevoegdheid?

Antwoord

Ik kan het geachte lid volgende gegevens verstrekken met betrekking tot zijn vragen.

Op dit ogenblik staan 24 betrekkingen van technische beampten le klas open.

De benoeming van deze beampten behoort tot de bevoegdheid van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve.

De werfreserve is geldig tot 14 mei 1985.

De Vlaamse ambtenaren van het vroegere bestuur van Waters en Bossen maken thans deel uit van de Administratie van Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu.

Vraag nr. 125
van 27 mei 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Natuurgebied „ Malesbroek ” te Meerhout en Geel — Bescherming

Het natuurgebied „ Malesbroek “, dat uit drie belangrijke landschapstypes bestaat, strekt zich uit over het grondgebied van de gemeenten Meerhout en Geel. Omwille van de grote natuur-, wetenschappelijke en educatieve waarde werd in 1973 door het toenmalig Geels Komitee voor Milieubeheer (GEKOMI), in samenwerking met het gemeentebestuur van Meerhout, een aanvraag tot bescherming als landschap ingediend bij de Rijksdienst voor Monumenten en Landschapszorg. Het desbetreffend dossier werd door het departement van Cultuur op grond van het protocol ter advies aan uw departement overgemaakt. Tot op heden werd dit advies niet terug ontvangen door de Gemeenschapsminister bevoegd voor culturele aangelegenheden en pedagogische en didactische vorming.

Kan de geachte Minister mij laten weten wanneer hij dit desbetreffend dossier samen met zijn advies zal terugzenden naar het betrokken departement?

Antwoord

Gevolggend aan zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat ik reeds op 30 maart 1983 mijn stand-

punt ter zake aan de bevoegde Gemeenschapsminister heb medegedeeld.

J. BUCHMANN
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN
HUISVESTING

Vraag nr. 8
van 16 december 1983
van de heer T. KELCHTERMANS

Vlaamse Gewest — Sociaal huisvestingsbeleid

In een recent interview met „Het Bouwbedrijf” verklaarde de heer Hugo Schiltz, Gemeenschapsminister van financiën en begroting, dat het aanbod en de voorraad sociale woningen in Vlaanderen ruim voldoende is en dat men nog moeilijk kan spreken van een duidelijk aanwijsbare behoefte aan nieuwe sociale woningen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister:

- a. of dit een persoonlijk standpunt is of dat hiermee het standpunt van de Vlaamse deelregering wordt vertolkt;
- b. hoe hij deze verklaring rijmt met het feit dat diverse instanties in Limburg reeds meermaals de noodbel geluid hebben, omdat het aanbod aan sociale woningen ruim beneden het behoeftenniveau ligt;
- c. of hij ook niet van oordeel is dat de bevolking zowel als de overheidsfinanciën beter zouden gedeind zijn met een sociaal huisvestingsbeleid dat afgestemd is op het specifiek behoeftenpeil van de diverse regio's?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag, heb ik de eer hem mee te delen dat:

- a. Het hoeft geen betoog dat mijn collega, de Gemeenschapsminister van financiën en begroting, de heer H. Schiltz, de in een interview met „Het Bouwbedrijf” afgelegde verklaringen niet heeft afgelegd, uit naam van de Gemeenschapsminister van huisvesting. Hiermede wordt echter geen afbreuk gedaan aan de beginselen van de artikelen 69 en 74, 2° van de wet van 8 augustus 1980 houdende bijzondere wet tot hervorming der instellingen, waarbij geponeerd is dat de Vlaamse Executieve collegiaal beraadslaagt, onverminderd de door haar toegestane delegaties.
- b. Voor wat het tweede gedeelte van de vraag van het geachte lid betreft, ligt het voor de hand dat hier een moeilijke en delicate materie tot antwoord betreft, gelet op de objectieve omschrijving, op de inhoud en de draagwijdte van de begrippen „sociale woningen” en „behoeftenniveau”, al dan niet gekleurd voor een bepaalde regio.

Vooreerst wat zijn sociale woningen? Hieronder kunnen niet alleen de woningen gebouwd door de

Nationale Landmaatschappij verstaan worden, maar ook de premiewoningen kunnen als sociale woningen worden beschouwd, zomede deze opgericht door gemeenten, OCMW's en sommige intercommunalen.

Het begrip „behoefte” op zichzelf is niet zo makkelijk te definiëren. Iedereen weet dat een behoefte een gevoel is dat iets ontbreekt, maar in de economie krijgt het een bijzondere betekenis met eigen kenmerken.

Zo ook op het stuk van de woningbehoefte. Mathematisch kan gesteld worden dat er in België geen globaal woningtekort meer is; maar er zijn grote regionale verschillen, en in bepaalde subgewesten zijn voorzeker nog vrij aanzienlijke behoeften voelbaar.

Benevens behoefte aan is er ook de vraag naar woningen. De vraag naar sociale woningen is uiteraard subjectief en prijsgebonden. Is de verkoopprijs, of de huurprijs laag dan zal de vraag groot zijn.

Wat meer bepaald de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting betreft, heeft deze steeds gepoogd om op basis van objectieve criteria (aantal gezinnen — demografische aangroei — krotbestrijding enz.) de beschikbare middelen m.a.w. de te bouwen sociale woningen zo adequaat mogelijk over de diverse regio's te verdelen.

Verder heeft zij in 1982 op basis van brede extrapolaties van de cijfergegevens van de woningtelling van 1970 een interne studie over de specifieke behoeften aan Nationale Maatschappij voor de Huisvesting-woningen uitgevoerd. Hieruit bleek dat in een aantal sub-gewesten nog een vrij grote behoefte aan Nationale Maatschappij voor de Huisvesting-woningen zou bestaan. Te vermelden valt dat een niet gering aantal erkende vennootschappen over een vrij grote wachtlijst van kandidaat-huurders beschikken. Deze studie werd echter niet officieel uitgebracht omdat de statistische basis ervan te ver in het verleden teruggrepen. Slechts binnen enkele maanden zouden bruikbare recente gegevens beschikbaar komen.

Overigens kan ik ook nog meedelen dat, wat betreft de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting in Limburg voor de periode 1980- 1982 de aanvragen voor contingenten tot 4.325 opliepen en hiervan 2.237 huizen werden toegekend; hetzij meer dan 50%. De leegstand van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting in het Vlaamse Gewest bedraagt ± 1.870: waarvan ± 200 effectief en 1.670 ingevolge gebrek aan infrastructuur.

Bij de Nationale Landmaatschappij is de toestand enigszins anders.

Voor Limburg werden in 1981, 553 individuele leningen aangevraagd en daarvan werden er 307 toegekend. In 1982 waren er 513 aanvragen waarvan 277 toegekend.

De aanvragen voor groepsbouw bedroegen in 1981 210 waarvan 209 toegekend terwijl de cijfers van 1982 wijzen op 197 aanvragen en 134 toekenningen.

Wat tenslotte de niet-verkochte woningen betreft werd een cijfer van 265 voor het Vlaamse Gewest opgegeven door de Nationale Landmaatschappij waarvan 48 woningen in Limburg.

Men kan derhalve besluiten dat wat de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting betreft, en met betrekking tot de provincie Limburg de vraag groter is dan de toegekende woningen (4.325 tegen 2.237) terwijl de leegstand als nul wordt beschouwd.

Bij de Nationale Landmaatschappij is er wel een leegstand van 48 woningen terwijl de verhouding **aanvraag-toekenning** voor 1982 (197 tegen 134 bedraagt).

c. Dienvolgens laat het zich inderdaad ter dege verantwoordt dat uw Minister van Huisvesting van de Vlaamse Gemeenschap, die ten andere uw opvatting sub c) kan onderschrijven, zijn oordeelkundig en doeltreffend beleid, afgestemd op het specifiek behoeftenpeil van het Gewest Vlaanderen daadwerkelijk wil blijven doorvoeren.

Het behoort echter tot de bevoegdheid van de respectieve Raden van Beheer van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en de Nationale Landmaatschappij het beleid naar de subgewesten toe te concretiseren.

Volgens de wet van 16 maart 1954 met betrekking tot de dienstgewijze gedecentraliseerde openbare diensten zijn deze maatschappijen immers organismen van categorie B, d.w.z. instellingen van openbaar nut die in beginsel een autonome en soevereine beslissingsmacht hebben.

Niettemin zal ik mij voortdurend inzetten om — in overleg met de betrokken Raden van Beheer — te streven naar een oordeelkundige, geografische verantwoordte, gespreide werking.

**Vraag nr. 31
van 30 maart 1983
van de heer J. GABRIELS**

Sociale woningen — Bescherming van de huurder

De sociale huurcomités van de Vlaamse provincies wijzen er op dat de opzegbeperkingen die voorzien zijn in de tijdelijke huurwet niet gelden voor huurders van sociale woningen. Een wettelijke bescherming van de sociale huurder dringt zich dan ook op.

De woonzekerheid van de huurders moet met andere woorden voor sociale woningen op elke wijze ontbreken. In het Brusselse Gewest is dit blijkbaar wel het geval.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen.

- a. Is de kritiek van de sociale huurcomités terecht?
- b. Op welke wijze denkt de Minister via zijn departement op korte termijn hieraan verandering te brengen?
- c. Is er ter zake reeds sprake van wijziging van de wetgeving?
- d. Is overleg met collega's uit de Nationale regering noodzakelijk?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid het volgende mede te delen :

- a. In juni 1981 heeft de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting haar erkende bouwvennootschappen een nieuw typehuurcontract laten worden met het verzoek van dit nieuwe contract gebruik te maken voor alle nieuwe verhuringen, en werd hen tevens aangeraden dit type-contract ook te gebruiken ingeval van vernieuwing van een reeds bestaande huur.

De duur van het contract bedraagt drie jaar en bij gebreke van opzegging zoals bepaald bij artikel 21 van dit contract, wordt het vernieuwd voor een nieuwe termijn van drie jaar.

Artikel 21 bepaalt dat beide partijen te allentijde een einde aan de overeenkomst kunnen stellen mits een vooropzeg van drie maanden.

Deze clausule is gerechtvaardigd omdat de erkende vennootschappen bij machte moeten zijn de aangegane huurovereenkomst te verbreken met huurders die hun verplichtingen niet nakomen.

De ongenueanceerde bewering als zou misbruik gemaakt worden van deze mogelijkheid is sterk overdreven. De vennootschappen hebben er inderdaad geen enkel belang bij de huurovereenkomst te verbreken met de huurders die aan al hun verplichtingen voldoen.

Bovendien is het in de praktijk zo dat wanneer een huurcontract verbroken wordt, dit altijd gebeurt op grond van een vonnis uitgesproken door de Vrederechter aan wiens integriteit niet mag getwijfeld worden.

Er mag immers niet uit het oog verloren worden dat de sociale woningen het voorwerp uitmaken van een wettelijke gereguleerde huursector en dat de huurders, die mensen met een bescheiden inkomen dienen te zijn, aan bepaalde voorwaarden dienen te voldoen om als huurder te worden aangenomen en om als huurder te worden behouden. De huurcontracten zijn „intuitu personae”, gesloten in hoofde van de huurders die aan de gestelde voorwaarden moeten blijven voldoen. De bouwmaatschappij-verhuurster moet bij machte zijn op te treden indien een huurder, individueel genomen, de sociale rol van de bouwmaatschappijen, aan huurders met bescheiden inkomen het rustig genot van het verhuurd goed te verzekeren tegen betaling van een huurprijs zoals op grond van een koninklijk besluit vastgesteld werd, niet zou eerbiedigen of onmogelijk zou maken.

Het is dan ook nodig dat zij als bouwmaatschappij tot nut van het algemeen zou kunnen optreden om de rechten van de gemeenschap te vrijwaren tegen inbreuken of abnormale stoornis gepleegd door individuele huurders.

- b. De tijdelijke huurwetten (sinds 10 april 1975) streefden op de eerste plaats naar een eenvormige, wettelijke formule voor de aanpassing van de huurprijs aan de levensduur met daaraan gekoppeld de wettelijke verlenging van de huurovereenkomsten.

De sociale huursector is niet aan deze tijdelijke huurwetgeving onderworpen. De woningen blijven beheerst door een eigen huurstelsel, dat hiervoor werd uitgewerkt en dat voor het Vlaamse Gewest voor het laatst werd vastgesteld bij koninklijk besluit van 18 december 1979.

De Nationale Maatschappij voor de Huisvesting heeft een aantal voorstellen tot wijziging van dit koninklijk besluit voorgelegd die nu ter studie liggen.

De nieuwe regeling zal de sociale bestaansreden van dit huurstelsel blijven waarborgen doch tevens een oplossing zoeken met betrekking tot een evenwichtiger financieel beleid van de Nationale Maatschappij voor de Huisvesting en haar erkende maatschappijen.

Ik kan u tenslotte verzekeren dat ik het door u voorgelegde probleem bij de werkgroep ter sprake zal brengen.

- c. Na evaluatie van het bestaand Vlaamse huurstelsel zullen, rekening houdend enerzijds met het te voeren sociaal beleid en anderzijds met bepaalde financiële imperatieven, aan de Vlaamse Raad ontwerpen van decreet en van besluit voorgelegd worden, strekkende tot wijziging van het koninklijk besluit van 18 december 1979.
- d. Vermits deze materie niet meer tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort, hoort het tot de opdracht van de Vlaamse Raad om ter zake normerend op te treden.

R. DE WULF
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 31
van 29 april 1983
van de heer J. VALKENIERS

Bij de recente ontwikkelingen i.v.m. het hormoonshandaal, rijst uit vele hoeken de vraag wanneer de controle op het vee, van de diensten van landbouw zal worden overgeheveld naar de diensten van volksgezondheid?

Zijn er dienaangaande reeds stappen ondernomen?

Antwoord

In verband met de door het geachte lid gestelde vraag kan ik hem mededelen dat de diensten van landbouw uitsluitend belast zijn met de controle op het levend vee.

2. Het toezicht op het slachtvee daarentegen wordt uitgeoefend door de Inspectie van de Vleeshandel die actueel nog steeds behoort tot het Ministerie van Volksgezondheid.

De inspectie van de vleeshandel en meer in het algemeen, de controle op de naleving van de levensmiddelenreglementering, behoort naar mijn oordeel sinds de inwerkingtreding van de bijzon-

dere wet van 8 augustus 1980 tot de bevoegdheden van de gemeenschappen.

Ik heb de Vlaamse Executieve verzocht deze aan gelegenheid aanhangig te maken bij het Overlegcomité Regering-Executieve die, als de Vlaamse Executieve gevolg geeft aan mijn verzoek, binnen zeer afzienbare tijd een beslissing betreffende het gerezzen bevoegdheidsgeschil zal nemen.

Zelf heb ik geen stappen ondernomen om de controle op het levend vee over te hevelen naar de diensten van volksgezondheid.

Of de nationaal bevoegde overheid stappen ondernomen heeft is nog niet bekend. Hiervoor zult u zich moeten wenden tot de heer Aerts, Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Leefmilieu.

Vraag nr. 32
van 16 mei 1983
van de heer J. VALKENIERS

Rust- en verzorgingsbedden in zieken huizen — Verhouding

Graag vernam ik hoeveel bedden, zogenaamde „nieuwe bedden” er na onderhandelingen met de betrokken directies zullen worden omgebouwd tot rust en verzorgingsbedden? Is er dienaangaande een streefcijfer?

Wat zal er gebeuren met deze directies die niet wensen in te gaan op de omvorming?

Welke zijn de maatregelen om een gunstige verhouding tussen het aantal gewone en het aantal academische ziekenhuisbedden na te streven. Welke is deze gunstige verhouding?

Antwoord

1. Rust- en Verzorgingsbedden in algemene ziekenhuizen.

In algemene ziekenhuizen is de ingebruikneming en exploitatie van ziekenhuisdiensten afhankelijk van een voorafgaande specifieke vergunning.

Deze onontbeerlijke vergunning wordt, behoudens wat voorzien is in art. 21 bis, par. 2 van de ziekenhuiswet, enkel verleend indien er geen overschrijding is van het op 1.7.1982 bestaande aantal erkende ziekenhuisbedden.

Het programmacijfer voor bedden in rust- en verzorgingstehuizen is voorlopig vastgesteld op 2 per 1.000 inwoners.

2. Verhouding aantal gewone en aantal academische ziekenhuisbedden.

Bij het bepalen van het aantal bedden werd geen expliciete onderlinge verhouding gehanteerd.

Het aantal academische ziekenhuisbedden werd bepaald door de behoeften van opleiding en begeleiding van de studenten geneeskunde mede rekening gehouden met de vereisten gesteld door wetenschappelijk onderzoek en met de attractiesferen.

Bij KB van 24.12.1980 tot vaststelling van het maximum aantal bedden dat van toepassing is voor de programmering van universitaire ziekenhuizen, worden per universiteit de maxima bepaald.

J. LENSSSENS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 116
van 21 april 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Kruikeke, Bazel en Rupelmonde — Bezoedeling door zware metalen

In Kruikeke, Bazel en Rupelmonde heerst bij de bevolking onzekerheid en angst aangaande de aanwezigheid van lood, cadmium, zink en koper in het leefmilieu.

De bezoedeling van voornoemde zware metalen zou deels afkomstig zijn van de Métallurgie Hoboken maar vooral van de firma Lamitref te Hemiksem.

Uit twee rapporten, uitgegeven door de provinciale dienst voor de bescherming van het leefmilieu van het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen blijkt dat op dit moment een zware intoxicatie van de bodem bestaat in de voornoemde gemeenten. Via de pers werd bekendgemaakt dat de firma Lamitref een exploitatievergunning zou krijgen voor een milieuvervuilende fabrieksafdeling.

Graag verneem ik van de geachte Minister:

1. of het persbericht, als zou de firma Lamitref een vergunning krijgen voor een milieu-onvriendelijk fabrieksafdeling, juist is;
2. in bevestigend geval, wens ik te weten op welke criteria u zich gebaseerd heeft om deze af te leveren, wanneer ze werd afgeleverd en voor welke periode.

Antwoord

Ik heb de eer de volgende antwoorden te verstrekken op de door het geachte lid gestelde vragen.

Tussen 1977 en 1980 werden door het Instituut van Hygiëne en Epidemiologie van het Ministerie van Volksgezondheid, in het kader van de metingen die werden uitgevoerd rond de fabriek van de Métallurgie van Hoboken, geregeld betrekkelijk hoge concentraties aan cadmium in de atmosfeer gemeten te Hemiksem. Na onderzoek werd vastgesteld dat deze hoge concentraties het gevolg waren van het smelten van een koper-cadmium-legering in het bedrijf van de Naamloze Vennootschap Lamitref te Hemiksem.

Op vraag van de Technische Inspectie van de Administratie van de Arbeidsveiligheid heeft de bestendige deputatie van de provinciale raad van Antwerpen op 13 maart 1980 het vergunningsbesluit van de Naamloze Vennootschap Lamitref aangevuld met het verbod tot het smelten of hersmelten van cadmium of cadmiumlegeringen over te gaan.

Op 1 december 1982 heeft de Naamloze Vennootschap Lamitref bij de bestendige deputatie een vergunningsaanvraag ingediend om bij de bestaande smeltoven een ontstoffingsinstallatie te bouwen en opnieuw te mogen overgaan tot het smelten van cadmiumlegeringen.

Na het de commodo et incommodo onderzoek en na advies van het schepencollege van Hemiksem werd de aanvraag onderzocht door de Technische Inspectie, die op 28 april 1983 advies heeft uitgebracht bij de bestendige deputatie van de provinciale raad. Op 4 mei 1983 had naar mijn weten de bestendige deputatie nog geen beslissing getroffen in deze aangelegenheid, die in eerste instantie uitsluitend tot haar bevoegdheid behoort.

Vraag nr. 117
van 25 april 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Zandgroeve te Millen-Elst (Riemst) — Illegaal stort

Aangezien mijn parlementaire vraag nr. 94 dd. 21/3/1983 niet volledig werd beantwoord, wens ik op mijn vraag terug te komen.

1. Waarop wacht de geachte Minister om de voorschriften vervat in de exploitatievergunning te doen naleven en zo nodig, zelf op te treden?
2. Verder wens ik te weten:
 - a. Wie die grote hoeveelheden grond in de bestaande kuil stort?
 - b. Welk soort grond betreft het hier en vanwaar is deze afkomstig?
 - c. Hoelang het kan duren eer deze zandgroeve, volgens het huidig ritme, zal opgevuld zijn en de omgeving in zijn oorspronkelijke toestand zal gebracht worden?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag dd. 25/4/1983 kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

Volgens de beschikkingen van het koninklijk besluit dd. 7/7/1977 houdende ontginningsvoorwaarden voor de bedoelde zandgroeve Millen-Elst (Riemst) dient de uitgraving uitsluitend met afbraakmateriaal en dekgronden tot op het oorspronkelijke niveau van het terrein aangevuld te worden. Afgezien van een recente minieme sluikstorting wordt de kuil opgevuld met grote hoeveelheden gronden die afkomstig zijn van de ruilverkavelingswerken die trouwens grenzen aan de bedoelde groeve.

Gezien het volume van de nog te storten gronden, afkomstig van de ruilverkavelingswerken, enerzijds, en de gronden afkomstig van werken uitgevoerd door het departement van openbare werken in de omgeving, anderzijds, ons onbekend is. kan vooralsnog geen datum bepaald worden waarop de groeve volledig zal gevuld zijn.

Vraag nr. 118
van 25 april 1983
van de heer F. VAN STEENKISTE

Vlaamse Gewest — Watervoorziening

Uit het antwoord welke de heer Gemeenschapsminister heeft verstrekt op mijn schriftelijke vraag (nr. 85), kan afgeleid worden dat, ongeveer 27,5% van de drink- en industriële waterbehoefte van het Vlaamse Gewest, „ingevoerd” wordt uit Wallonië.

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister welke plannen er momenteel op stapel staan, of welke werken er in uitvoer zijn, ten einde, voor het Vlaamse Gewest de eigen waterwinning op te drijven.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij eveneens mededelen, welke de dagproductie is, die met de in uitvoer zijnde werken en plannen, beoogd wordt.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid van de Vlaamse Raad het volgende mede te delen.

Vooreerst moet onderscheid gemaakt worden tussen enerzijds de waterwinningen, gerealiseerd door de drinkwatermaatschappijen zelf en anderzijds de grote waterbouwkundige werken, waar de nationale overheid zelf bouwheer is.

In het eerste geval treedt het Gewest op als subsidiërende overheid.

De eerste categorie van installaties zijn meestal grondwaterwinningen, die in uitvoering zijn of in de nabije toekomst zullen uitgevoerd worden :

	Winning van	Productie voorzien voor	Dag-verbruik
Provincie Limburg			
Lommel			
1e fase	grondwater	eind 1983	5.000 m ³
2e fase			25.000 m ³
Maasmechelen	grondwater	eerstdaags	8.000 m ³
1e fase	grondwater	1985	25.000 m ³
Provincie Brabant			
Overijse	grondwater	1983	3.000 m ³
Haacht	grondwater	1985	3.000 m ³
Nerm-Overlaar	grondwater	1987	6.000 m ³
Zoutleeuw	grondwater	1987	10.000 m ³
Provincie West-Vlaanderen			
Spiere-Avelgem	grondwater	1983	6.000 m ³
Provincie Antwerpen			
Westerlo	grondwater	1986	15.000 m ³
Herentals	grondwater	1984	9.000 m ³
Schoten-Schilde	grondwater	1984	3.000 m ³
Olmen			
2e fase	grondwater	1983	5.000 m ³

Een tweede categorie van installaties zijn de grote waterbouwkundige werken, waar de Staat als bouwheer optreedt, overeenkomstig artikel 6 van de bij-

zondere wet van 8 augustus 1980. Hier moet echter met instemming van de Executieven, een koninklijk besluit genomen worden, dat de programma's van deze werken vastlegt.

De Vlaamse Executieve heeft de nationale overheid gevraagd volgende nieuwe werken op te nemen in dit programma :

1. Veiligheidsbekken Walem-Notmeer ter beveiliging van de huidige drinkwaterproductie uit het Netekanaal
2. Project Blankaart II — productie 24.000 m³
3. Project Kluizen II — productie 20.000 m³
4. Veiligheidsverbindingen in het kustgebied om de drinkwatervoorziening in dit gebied veilig te stellen.
5. Veiligheidsleidingen tussen TMVW, AWW en PIDPA.

Vraag nr. 128
van 10 mei 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Philips Petroleum te Tessenderlo — Stankoverlast

De lekken in de mercaptanenafdeling van Philips Petroleum te Tessenderlo blijven aanhouden. Vele klachten over stankoverlast worden regelmatig door de bevolking aan het gemeentebestuur overgemaakt.

Niettegenstaande formele beloften zowel van bedrijfsleiders van Philips Petroleum als van het Ministerie van Leefmilieu kan men moeilijk van een opmerkelijke verbetering spreken, integendeel!

Het schepencollege van Tessenderlo wenst de sluiting doch het bevoegd Ministerie gaat hier niet op in. Het blijft bij mooi-praterij en stankmetingen, wat de plaatselijke bevolking op de heupen begint te werken.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. In het Nieuwsblad van 12.4.1983 lees ik dat Philips Petroleum overheidssteun heeft ontvangen om milieuvriendelijk te werken.

Strookt deze mededeling met de waarheid? In bevestigend geval hoeveel bedraagt deze steun en was deze financiële hulp éénmalig?

2. Waarom wordt met gemeenschapsgelden financiële steun verleend aan Philips Petroleum en waarom wordt deze firma niet verplicht met eigen middelen haar probleem op te lossen?
3. Hoeveel (stank)metingen werden sinds de in bedrijf-neming van Philips Petroleum, in opdracht van de overheid, uitgevoerd?

Welke instellingen werden met deze opdracht belast en wat heeft zulks tot op heden aan de gemeenschap gekost?

Worden deze onkosten ten laste gelegd van Philips Petroleum bij vaststelling van stankoverlast?

In ontkennend geval, waarom niet?

Antwoord

1. Inzake een bericht dat het geachte lid in een dagblad van 12/4/1983 gelezen heeft, werd op 10 maart 1982 door de heer W. Kuijpers, lid van de Vlaamse Raad, reeds een analoge vraag gesteld.

Dit antwoord werd gepubliceerd in het bulletin nr. 5 van vragen en antwoorden van 6 april 1982.

2. Voor de problemen die vorig jaar en dit jaar reeds gerezen zijn, kan ik het geachte lid verzekeren dat het bedrijf steeds verplicht werd met eigen financiële middelen die problemen op te lossen.
3. Het aantal metingen dat sinds de in bedrijfname van de inrichting in kwestie uitgevoerd werden is niet te becijferen.

Er worden enerzijds metingen uitgevoerd door het bedrijf zelf met een eigen mobiele meetwagen, zoals in de exploitatievoorwaarden van het vergunningbesluit verplicht gesteld werd.

Anderzijds gebeuren in de betrokken industriële zone diverse metingen, waaronder metingen met een continu karakter ter bepaling van het totaal organisch zwavelgehalte, en gaschromatografische analyses van organische componenten.

De bedragen gespendeerd aan het stankprobleem in zijn geheel te Tessenderlo na de vestiging van Philips Petroleum kunnen als volgt geëvalueerd worden :

- Het Instituut voor Hygiëne en' Epidemiologie werkt sedert februari 1981 met een ploeg op het probleem Tessenderlo.

De jaarlijkse kosten belopen circa 2.230.000 BF.

- Een BTK-contract werd uitgeschreven voor de continu observatie van geurhinder. Dit programma beliep ± 1.002.714 BF.

- Het Studiecentrum voor Kernenergie onderzocht tijdelijk onder contract het probleem van geurhinder. De kosten hiervan beliepen 200.000 BF.

De juiste kosten van de fractie van deze onderzoeken specifiek gericht op de stankhinder afkomstig van Philips Petroleum zijn moeilijk te becijferen omdat andere bedrijven in dezelfde omgeving eveneens stankhinder veroorzaken en het stankprobleem steeds globaal behandeld wordt.

De kosten van het onderzoek verricht door het IHE werden niet ten laste gelegd van het bedrijf. Het IHE is immers een wetenschappelijke instelling van de Staat die als technische dienst van de bevoegde Minister de noodzakelijke beleidsondersteunende studie verricht. Deze studies zijn uiteraard functie van de actuele behoeften en alle onderzoeken zowel wat betreft verontreiniging van industriële aard, huishoudelijke aard, verkeer, binnenhuisverontreiniging, enz. worden door de gewone werkingskosten gedekt.

Vraag nr. 129**van 10 mei 1983****van de heer F. GEYSELINGS***Noord-Limburg — Cadmiumvervuiling*

Ik verneem dat via een BTK-project in de Noordlimburgse gemeenten gestart is met een drinkwateronderzoek en dit naar aanleiding van de cadmiumvervuiling aldaar.

Onder druk van de publieke opinie gaat er dan uiteindelijk toch iets gedaan worden, aldus Het Nieuwsblad van 12.4.1983.

Uiteindelijk . . . inderdaad, want al méér dan twintig jaar doet men onderzoeken naar de vergiftigingsgraad van het milieu in Noord-Limburg.

De Vlaamse regering beseft plots dat de situatie in Noord-Limburg vrij ernstig is en treft maatregelen. Op lokaal vlak worden allerhande adviezen verstrekt, drinkwater ter beschikking gesteld en de bevolking aangemaand voorzichtig te zijn met de consumptie van groenten en vleessoorten.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. Sinds wanneer dateren de eerste rapporten, opgesteld naar aanleiding van de cadmiumvervuiling? Op wiens bevel werd met die onderzoeken gestart? Wat waren de resultaten en wat deed de regering na de bekendmaking ervan om de bevolking te beschermen tegen deze vervuiling?
2. Als de bevolking aangeraden wordt voorzichtig te zijn met het consumeren van groenten en vleessoorten (vooral organen), wat dan met melk die in de grote plas van een melkerij verdwijnt en onder allerlei vormen (boter, kaas, yoghurt, botermelk, e.a.) ver van de vervuilingbron wordt verspreid en geconsumeerd?
3. Wie is de officiële bevuiler? Zal deze opdraaien voor de onkosten die voortspruiten uit dit milieuprobleem? Zal hier de regel: de bevuiler betaalt, stipt toegepast worden.
4. Kan de geachte Minister mij over de stand van zaken inlichten betreffende :
 - a. de inventarisatie van de drinkwaterputten;
 - b. de vooropgestelde uitbreiding van de waterleiding in het bevuild gebied.

Antwoord

1. Het probleem van de cadmiumverontreiniging werd gesteld nadat de resultaten van onderzoeken van het grond- en oppervlaktewater en van de bodem gekend waren.

De provinciale gezondheidsinspectie van de provincie Limburg werd een eerste maal in 1979 op de hoogte gebracht van de resultaten van het drinkwater van bepaalde waterputten in de streek van Lommel, door het IHE.

De burgemeesters van de getroffen gemeenten werden toen hiervan in kennis gesteld, en er werd hen gevraagd de eigenaars te waarschuwen dat het water uit hun put niet drinkbaar was.

In 1981 werd een studie uitgevoerd over het belang van de verontreiniging van zware metalen in het noorden van Limburg.

Dit beperkt onderzoeksproject werd opgezet door het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie — Hasselt, het Centrum voor Bosbiologisch Onderzoek van Bokrijk en de researchgroepen plantenfysiologie van het Limburgs Universitair Centrum.

Het verslag van deze werkgroep werd op 31 maart 1982 aan de heer gouverneur van Limburg overgemaakt.

In de loop van 1982 hadden meerdere vergaderingen plaats in Limburg, waarbij de gezondheidsinspectie aanwezig was en werden voorstellen van meer gecoördineerd onderzoek uitgewerkt daar de bevindingen tot dan toe te fragmentarisch en niet altijd eensluidend waren.

Op mijn verzoek en in samenwerking met de heer gouverneur van Limburg, werd in januari van dit jaar een coördinerende werkgroep opgericht, niet om nogmaals de graad van vervuiling te meten, maar wel om alle reeds uitgevoerde studies te evalueren en op korte termijn maatregelen uit te werken.

De gemeentebesturen van Lommel en Neerpelt werden in februari 1983 door de gezondheidsinspectie geadviseerd om in hun gemeenten het gebied als enige bron te beperken.

De eerste resultaten van de werkzaamheden van de coördinerende werkgroep zijn inmiddels bekend. Zij bevestigen dat er een cadmiumverontreiniging is.

2. Deze vraag valt onder de bevoegdheid van de Minister van Landbouw.
3. Het gaat hier om een historische vervuiling waarbij meerdere non-ferro bedrijven betrokken zijn.
4. Het BTK-project waarvan sprake, voorziet in de inventarisatie van al de waterputten in de gemeenten Neerpelt-Overpelt en Lommel. De inventaris werd reeds volledig opgemaakt voor Neerpelt en gedeeltelijk werden reeds stalen genomen voor onderzoek (eerste resultaten einde mei).

Voor Lommel is de inventaris beëindigd voor 1/4.

Voor Overpelt is de inventaris nog volop bezig.

De uitbreiding van het drinkwaternet in de gemeente Lommel is door het gemeentebestuur bij de Nationale Maatschappij der Waterleidingen aangevraagd.

De voorstudie is reeds opgemaakt en ik heb de Raad van Beheer van de NMDW verzocht de realisatie van deze werken op te nemen in het investeringsprogramma 1983.

Vraag nr. 131

van 10 mei 1983

van de heer F. GEYSELINGS

Maisvelden tussel Lommel en Balen — Cadmiumbesmetting

In het Belang van Limburg van 18.3.1983 wordt gezegd dat tussen Lommel en Balen grote oppervlakten maïs worden verbouwd die tot veevoeder worden verwerkt.

Bij de oogst wordt de ganse plant machinaal verpulverd en als veevoeder aangewend. Dit wintervoer wordt gegeten door runderen die op hun beurt een belangrijke schakel vormen in onze voedselketen. De vruchtbodem waarop deze gewassen groeien, wordt geacht besmet te zijn met cadmium en andere zware metalen.

Er worden controles uitgevoerd op het drinkwater en drinkwaterputten worden geïnventariseerd. De bedoeling is duidelijk, nl. de besmettingsbronnen opzoeken en deze zo nodig uitschakelen.

De vraag stelt zich of dat ook het akkerland waarop veehouders, fruit en groenten tot wasdom komen even gevaarlijk besmet kan zijn als drinkwaterputten, welke wel gecontroleerd worden.

Kan de geachte Minister mij de verzekering geven dat het akkerland en de daarop groeiende gewassen in dit bedreigd gebied eveneens met de nodige zorg en aandacht worden onderzocht en geïnventariseerd?

Kan de geachte Minister mij zeggen welke gebieden het zwaarst door zware metalen zijn getroffen, welke metalen en welke hoeveelheden in de vruchtbodem of het drinkwater werden teruggevonden?

Deskundigen blijven herhalen dat cadmium reeds bij lage doses schadelijk is en chronische cadmiumvergiftiging, zowel bij mensen en dieren, de nieren beschadigt.

Antwoord

Een coördinerende werkgroep, onder voorzitterschap van de heer gouverneur van Limburg, werd in februari 1983 geïnstalleerd en onderzocht de problematiek van de verontreiniging door zware metalen in Noord-Limburg.

Die werkgroep omvat meerdere subgroepen waarvan er één de vegetatie en de bodem onderzoekt. Het onderzoek had op de eerste plaats betrekking op groentetuinen maar ook het akkerland wordt geïnventariseerd en wordt onderzocht.

De meest verontreinigende bodems zijn gesitueerd rond de twee non-ferrobedrijven te Balen en Overpelt en in de omgeving van een inmiddels ontmantelde zinkfabriek te Lommel.

Er is een verontreiniging vastgesteld door cadmium, zink en lood.

Bij een onderzoek uitgevoerd door het IHE-Limburg werden in waterputten, gelegen in Noord-Limburg cadmiumgehalten aangetroffen, die in sommige gevallen de Belgische norm, voor drinkwater (10 mikrogram per liter) overschrijden.

Dit onderzoek is nog volop in uitvoering, maar de eerste resultaten gaven volgend beeld :

100 private waterputten werden bemonsterd en het gemiddeld cadmiumgehalte bedroeg 8,2 mikrogram per liter.

In 18 gevallen wordt de Belgische norm van 10 mikrogram per liter overschreden, met een maximum van 76 mikrogram per liter. Van deze 18 waterputten zijn er 12 gelegen te Lommel, 6 in Neerpelt en 1 in Overpelt.

De normoverschrijdingsfrequentie in Overpelt en Neerpelt is kleiner dan in Lommel.

Vraag nr. 132
van 10 mei 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Natuurgebied „Malesbroek” te Meerhout en Geel — Illegale stortplaatsen

Vzw Aktiegroep Leefmilieu Kempen (VALK) is misnoegd over het feit dat het natuurgebied Malesbroek, dat zich uitstrekt over de gemeenten Meerhout en Geel, bedreigd wordt door illegale stortplaatsen, het uitdiepen van een bestaande visvijver, het wijzigen van het reliëf, het onwettelijk optrekken van een houten café, enz.

Op het gewestplan Herentals-Mol zijn deze gronden aangemerkt als natuurgebied.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen.

1. In het natuurgebied Malesbroek wordt sinds meer dan een half jaar allerlei afval gestort, zgz. met de bedoeling dij kversterkingswerken uit te voeren rond visvijvers.

Is uw departement op de hoogte van deze illegaliteit? Welke maatregelen worden getroffen om het storten ongedaan te maken?

2. Het gewestplan wordt niet geëerbiedigd, wat bewezen wordt door de verschillende overtredingen die in dit gebied gepleegd worden zoals: het uitdiepen van bestaande vijver, het optrekken van een houten café, opvullen van terreinen, wijzigen van vegetatie, enz. Welke maatregelen zal de Minister nemen om alle onwettelijke daden te doen ophouden?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. AKKERMANS, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud.

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

De problemen die geschetst werden, waren de bevoegde diensten onbekend. Zij zullen een grondig onderzoek instellen.

Van zodra de resultaten van dat onderzoek mij bekend zijn, zal ik het geachte lid hiervan persoonlijk in kennis stellen.

Vraag nr. 134
van 10 mei 1983
van de heer L. VAN BELLE

Waterzuiveringsinstallatie te Brugge — Kostprijs

Kan ik van de geachte Gemeenschapsminister vernemen.

1. Welke de kostprijs is van de rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI) te Brugge?
2. Welke de drie laagste aanbestedingscijfers waren en door welke aannemers deze werden opge maakt?
3. Aan wie het werk werd toegewezen en waarom er eventueel werd afgeweken van de laagste aanbestedingsprijs?
4. Welke de capaciteit van het station is? Welke de huidige bezettingsgraad is?

Antwoord

In antwoord op de door hem gestelde vraag, heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen:

1. De kostprijs van de rioolwaterzuiveringsinstallatie te Brugge bedroeg 745 569 000 F op het ogenblik van de gunning.
2. De drie laagste inschrijvers waren:
 - de tijdelijke vereniging NV Van Hout-ENI-ODA uit Vosselaar, voor een bedrag van 715 541 605 F.
 - de tijdelijke vereniging CFE-NV Degremont-Sobelco uit Brussel, voor een bedrag van 741 692 717 F.
 - de tijdelijke vereniging NV Nobels-Peelman-NV Seghers Engineering-NV De Nul uit Antwerpen voor een bedrag van 768 659 236 F.

In deze bedragen is de BTW en zijn de exploitatiekosten voor 2 jaar inbegrepen.

3. Het werk werd toegewezen aan de tijdelijke vereniging NV Nobels-Peelman - NV Seghers Engineering - NV J De Nul. De beslissing tot afwijking van de laagste inschrijvingsprijs werd genomen in de Executieve.

Hiertoe werd een commissie van deskundigen samengesteld die op technische gronden de vermelde bieding weerhielden. Hun advies werd gevolgd door de Executieve.

4. De capaciteit van het station is voorzien voor 300 000 inwonersekwivalenten.

Vermits de installatie nog niet voltooid is kan geen bezettingsgraad berekend worden.

Vraag nr. 136
van 13 mei 1983
van de heer H. KNUTS

Gemeenten in de vallei van de Herk — Bouwen van een gemeenschappelijke zuiveringsinstallatie en aanleg van collectoren

In uw schrijven dd. 22.12.1982 onder referte AS/V-1.2/Herk-de-Stad/82- 12/CVB, hebt u me laten weten dat het voorontwerp van de in hoofding vermelde werken in het begin van dit jaar zou bestudeerd en geëvalueerd worden in het kader van het algemeen waterzuiveringsprogramma.

Aangezien ik tot op heden geen verder nieuws meer heb ontvangen, neem ik hierbij de vrijheid u bij deze de stand van zaken te vragen en wil ik aandringen op de goedkeuring van het voorontwerp van de in hoofding vermelde werken, zodat het ontwerp kan opgesteld worden om zo vlug mogelijk tot de uitvoering te kunnen overgaan. Dit is voor de gemeente Herk-de-Stad van groot belang, rekening houdend met het volgende :

1. Volgens de studie naar de kwaliteit van de oppervlaktewateren in Limburg, in 1979 uitgevoerd door LISEC, is de Herk vanaf Alken „verontreinigd” (zie kopie in bijlage). Deze toestand is de laatste jaren nog verslechterd, zodat mijns inziens momenteel kan gesproken worden van „sterk verontreinigd”. Dit is zeer hinderlijk voor de mensen, die in de directe omgeving wonen van de Herk en voor het Schulensmeer, dat voor recreatieve doeleinden wordt gebruikt. Indien ik goed ben ingelicht, zou dit in de toekomst zelfs ingeschakeld worden voor de drinkwaterwinning en/of -distributie.
2. Kortelings komen in de gemeente Herk-de-Stad en in de deelgemeente Stevoort (thans Hasselt) de rioleringswerken langs RW nr. 454 in uitvoering. Deze riolering loost voorlopig weeral in de Herk, zodat deze nog sterker zal bevuild worden.
3. In de deelgemeente Scholen (thans Herk-de-Stad) is onlangs de riolering uitgevoerd van de wijk „Muggenhoek” en komen kortelings nog andere rioleringswerken in uitvoering. Deze lozen voorlopig in plaatselijke beken, die uitmonden in de Demer, waarvan de waterkwaliteit eveneens „twijfelachtig” of nu „verontreinigd” is.
4. Verschillende stukken van de voorziene collector worden mijns inziens best gelijktijdig uitgevoerd met kortelings te verwachten werken van andere besturen, omdat dit technisch, financieel en psychologisch t.o.v. de aangelanden enkel voordelen heeft. In dit verband noem ik als voorbeelden:
 - a. de collector vanaf de zuiveringsinstallatie tot aan de zogenaamde Spekbrug. Dit stuk collector moet uitgevoerd worden met de werken aan de Nieuwe Herk, die uitgevoerd worden door de Landelijke Waterdienst.
 - b. de collector langs de omleidingsweg voor Rijksweg nr. 18 voor de aansluiting van Scholen. Deze collector komt in de wegzate van deze omleidingsweg te liggen en moet derhalve met de wegenwerken uitgevoerd worden.

Antwoord

In antwoord op de door hem gestelde vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen:

De sanering van de Herk houdt wel degelijk mijn bijzondere aandacht gaande. Het voorontwerp van de rioolwaterzuiveringsinstallatie voor de gemeente Herk-de-Stad en omliggende gemeenten en deelgemeenten is op het ogenblik in behandeling bij mijn administratie.

In het kader van het Algemeen Waterzuiveringsprogramma werd deze installatie niet opgenomen in de prioriteiten voor 1983 en dit om volgende redenen :

- de inwerkingtreding van de rioolwaterzuiveringsinstallatie van de opwaarts gelegen gemeente Alken (1ste fase: gemeenten Alken en Wellen, 25.000 inwonersequivalent), waarin de werken kortelings zullen starten, zal reeds een aanzienlijke verbetering van de kwaliteit van de Herk voor gevolg hebben ;
- het is mijn bedoeling op de eerste plaats de bestaande zuiveringscapaciteit maximaal te doen benutten door de aanleg van hiertoe ontbrekende collectoren en rioleringen.
- Daarnaast zal de aandacht van de waterzuiveringsmaatschappijen gaan naar de bouw van nieuwe zuiveringsinstallaties, waar het grote bevolkingscentra betreft, met dien verstande dat hierdoor onmiddellijk optimaal rendement wordt bereikt.

Ook de beveiliging van bestaande of geplande drinkwaterwinningen, verbetering van grensoverschrijdende waterverontreiniging en opheffing van grote plaatselijke hinder voor de bevolking, zijn criteria waarmee bij de programmatie en inplanting van nieuwe zuiveringsinstallaties zal rekening gehouden worden.

Ik kan het geachte lid verzekeren dat bij de vaststelling van de AWP-prioriteiten voor 1984 aan de hand van deze criteria de verdere sanering van de Herk zal voortgezet worden.

Vraag nr. 137 van 16 mei 1983 van de heer L. KELCHTERMANS

Vlaamse Gewest — Inbreuken op het milieubeleid

We hebben de indruk dat de reglementering die nodig is voor het voeren van een leefmilieubeleid nog steeds onvoldoende is, waardoor bepaalde inbreuken niet kunnen worden beteugeld.

Kan een gemeentebestuur of de OVAM een wanordelijke opslagplaats van allerlei grond (aanvulgrond, afvalgrond, zand, kiezel, enz.) doen opruimen?

Kan de overheid verhinderen dat door een privépersoon een stortplaats voor afval gevormd wordt, bestaande uit naast elkaar geplaatste containers?

Hoe kan de overheid optreden tegen de invoer uit Nederland van enorme hoeveelheden aal? Kan men verhinderen dat deze steeds op dezelfde gronden worden gestort, waardoor overbemesting ontstaat?

Overweegt de geachte Minister een uitbreiding van de reglementering ter zake?

Antwoord

Als antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt:

1. Grond is geen afvalstof in de zin van art. 3 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen en valt bijgevolg niet onder de toepassing van genoemd decreet.
2. Het naast elkaar plaatsen van containers kan niet beschouwd worden als een stortplaats vermits

principeel mag gesteld worden dat de inhoud van de containers bestemd is om vervoerd te worden naar een verwijderingsinrichting voor afvalstoffen.

Het betreft in casu geen verwijdering in de zin van art. 36 van het decreet, dan wel om een tijdelijke stockage in afwachting van de definitieve verwijdering.

3. Vooreerst is er het decreet van 23 maart 1983 waarbij het storten van buitenlands afval in het Vlaamse Gewest verboden is.

Wanneer drijfmest uit Nederland wordt aangevoerd en het conform art. 3h niet gebruikt wordt als bemesting van land- en tuinbouwgronden, dan is het stortverbod van toepassing.

Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer dit drijfmest gestort wordt op gronden die voor **landbouwdoel**einden onbruikbaar zijn of niet gebruikt worden.

Moeilijker is het wanneer de aal en gier werkelijk als meststof voor landbouwdoeleinden uitgespreid wordt.

Beperkingen kunnen dan opgelegd worden in het raam van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van het grondwater.

Dit is een kaderwet die de regering toelaat om een aantal maatregelen te nemen om het grondwater te beschermen, zoals :

- de afbakening van beschermingszones rond grondwaterwinningen ;
- het opleggen van voorwaarden zowel in als buiten deze beschermingszones ;
- het invoeren van een vergunningsstelsel voor activiteiten, die een bedreiging kunnen vormen voor het grondwater.

Moeilijkheden vooral in verband met de afbakening van de beschermingszones hebben tot op heden het uitvaardigen van uitvoeringsbesluiten verhinderd.

Om de wet van 26 maart 1971 operationeel te kunnen maken, heeft de Vlaamse Executieve op 9 maart 1983 een voorontwerp van decreet voor advies aan de Raad van State voorgelegd.

Hopelijk kan dit ontwerp van decreet dan ook binnen afzienbare tijd aan de Vlaamse Raad voorgelegd worden. Dan zal het immers mogelijk zijn beperkingen op te leggen aan voor het grondwater schadelijke activiteiten.

Daarnaast heeft ook de provinciale overheid initiatieven genomen om na te gaan in welke mate nu reeds, op basis van politieverordeningen, de invoer van buitenlands drijfmest kan beperkt worden.

Vraag nr. 139
van 18 mei 1983
van de heer F. GEYSELINGS

Vlaamse Gemeenschap — Tewerkstelling van werklozen

Via de pers verneem ik dat Gemeenschapsminister Lenssens het plan heeft 1 500 (langdurige) werklozen in te schakelen om te zorgen voor de verfraaiing van ons leefmilieu.

Dit lofwaardig initiatief dient geprezen en is in deze tijd, waarin de tewerkstellingskansen sterk zijn teruggelopen en ons leefmilieu zwaar op de proef wordt gesteld, ten zeerste welkom.

Het spreekt vanzelf dat het aantal geïnteresseerden voor zulke job (veel) hoger zal liggen dan het aantal beschikbare plaatsen. De vrees wordt echter geopperd dat niet in alle gevallen de openstaande betrekkingen door de meeste rechthebbenden zullen worden ingenomen. De politieke benoemingen in het verleden liggen ongetwijfeld aan de basis van deze argwaan.

Kan de geachte Minister mij zeggen.

1. Aan de hand van welke criteria de aanduiding van de kandidaten voor deze betrekking zal geschieden?
2. Wie uiteindelijk het beslissingsrecht heeft te bepalen wie al dan niet voor deze job in aanmerking komt?

Antwoord

1. De aanduiding van de kandidaturen voor deze betrekking zal geschieden aan de hand van de criteria vastgelegd door de Minister van Tewerkstelling en Arbeid.
2. Op de vraag wie het beslissingsrecht heeft te bepalen wie al dan niet voor deze job in aanmerking komt, kan ik u meedelen dat de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening hiervoor bevoegd is.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

G. GEENS
VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE
EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 46
van 11 mei 1983
van mevrouw W. DEMEESTER-DE MEYER

Vlaamse Gemeenschap — Gebruik van dienst wagens

In het raam van de bezuinigingen kan de vraag gesteld worden naar de zin van het gebruik van dienstwagens door de administratie ter beschikking van haar agenten.

Mag ik in dit verband de geachte Voorzitter het volgende vragen.

1. Hoeveel wagens worden in zijn departement ter beschikking gesteld aan de ambtenaren van de onderscheiden niveaus (indeling per niveau)?
2. Over welke wagens gaat het hier (type, cylinderinhoud, soort brandstof)?
3. Hoeveel wagens worden ter beschikking gesteld met chauffeur?
4. Welke zijn de kosten van dit wagenpark in absolute cijfers en procentueel t.a.v. de totale werkingskosten van de administratie van het departement.
5. Kan de geachte Voorzitter mij dezelfde gegevens verschaffen voor de parastatale instellingen die onder zijn bevoegdheid ressorteren?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administraties heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal u een definitief antwoord worden overgemaakt.

Vraag nr. 48 van 11 mei 1983 van mevrouw W. DEMEESTER-DE MEYER

Verplaatsing van en naar het werk — Vergoedingen in openbare dienst

Tal van agenten in openbare dienst in de brede zin van het woord hebben nogal wat verplaatsingskosten om zich van en naar hun werk te begeven.

De sterke centralisatie van de administratie te Brussel is daarvan een van de oorzaken. Sommigen van hen kunnen genieten van de abonnementsmogelijkheden van het openbaar vervoer. De forfaitaire aftrek van de bedrijfskosten of de aftrek van de werkelijke bedrijfskosten voor de fiscus biedt een gedeeltelijke mogelijkheid om een deel van deze onkosten te recupereren.

In dit verband wilde ik de geachte Voorzitter volgende vragen stellen.

1. Bestaan in zijn departement speciale uitkeringen voor verplaatsingen van en naar het werk?
Zo ja, voor welke personeelsleden en onder welke vorm?
2. Welk is het bedrag van deze uitkeringen in absolute cijfers en procentueel t.a.v. de totale werkingskosten van het departement?
3. Kan de geachte Voorzitter mij deze inlichtingen eveneens bezorgen voor de parastatale instellingen die onder zijn bevoegdheid ressorteren?

Voorlopig antwoord

Ik heb de eer het geachte lid te melden dat ik onverwijld de nodige informatie bij de bevoegde administraties heb opgevraagd.

Van zodra ik over alle gegevens beschik zal u een definitief antwoord worden overgemaakt.

Vraag nr. 49 van 16 mei 1983 van mevrouw M. PANNEELS-VAN BAELEN

Vlaamse Gewest — Premies aan ondernemingen

In toepassing van de wet van 10 februari 1981 werd aan de ondernemingen die met ingang van 1.1.1981 werknemers aanwierven de mogelijkheid geboden tot het bekomen van een premie van 100.000 of 120.000 BF.

Deze premie zou vereffend worden binnen de 3 jaar. Op 1 juni 1982 werd deze wet door de regering geschorst.

Mag ik van de geachte Minister vernemen:

1. Hoeveel aanvragen werden ingediend :
voor 1.6.1982
na 1.6.1982
2. Hoeveel gunstige beoordelingen er waren voor de aanvragen van
voor 1.6.1982
na 1.6.1982.
3. Hoeveel premies werden tot op heden volledig of gedeeltelijk uitbetaald?
4. Zal de overheid haar verplichtingen hieromtrent nakomen en zo ja wanneer?
5. Denkt de geachte Minister niet dat in 1983, jaar van de KMO's, een bijzondere inspanning moet gedaan worden om de wet van 10 februari 1981 concreet uit te voeren?

Voorlopig antwoord

De door het geachte lid gestelde vragen kunnen bij gebrek aan bepaalde gegevens niet onmiddellijk beantwoord worden. De administratie werd gevraagd die gegevens zo snel mogelijk te verzamelen, waarna een definitief antwoord op de gestelde vragen zal gegeven worden.

J. LENSSENS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN LEEFMILIEU, WATERBELEID EN ONDERWIJS

Vraag nr. 110 van 21 april 1983 van de heer N. DE BATSELIER

Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij — Taak als „opdrachtgevend bestuur”

De wet van 26 maart 1971, houdende de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging; aangevuld met het decreet van 23 december 1980, houdende bijzondere bepalingen eigen aan het Vlaamse Gewest, belast de waterzuiveringsmaatschappijen, elk voor haar gebied met onder meer het opmaken, doen opmaken en uitvoeren van de plannen van nieuwe installaties.

In overeenstemming met het koninklijk besluit van 23 juli 1981 betreffende de subsidiëring van bepaalde werken, leveringen en diensten, die in het Vlaamse Gewest door of op initiatief van de ondergeschikte

besturen of ermee gelijkgestelde rechtspersonen worden uitgevoerd, kan de heer Gemeenschapsminister, binnen de perken van de begroting van het Vlaamse Gewest aan een ondergeschikt bestuur toelagen verlenen voor het uitvoeren van bepaalde opdrachten, die door of op initiatief van het bestuur worden uitgevoerd. Zo stelt betreffende koninklijk besluit het subsidiëringspercentage op 100 percent voor het bouwen, vergroten of verbouwen van zuiveringsinstallaties voor normaal huisafvalwater, afkomstig van de openbare riolen, eventueel vermeerderd met maximum 50 percent afvalwater, ander dan normaal huisafvalwater; het aansluiten van de rioolnetten op de afvalwaterzuiveringsinstallaties; het afvoeren van het gezuiverde afvalwater; het leveren van alle reserve- en wisselstukken, nodig voor een veilige inwerkingstelling van de installaties; de optimalisatiestudies, uitgevoerd met akkoord van de Gemeenschapsminister.

Het koninklijk besluit van 15 oktober 1981 tot bepaling van de datum waarop de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij haar activiteit aanvangt stelt 28 oktober 1981 voorop en de oprichtingsakte van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij (Belgisch Staatsblad van 20 november 1981) vermeldt eveneens de geciteerde datum.

Het is dan ook duidelijk dat vanaf 28 oktober 1981, de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij het ondergeschikt bestuur is dat fungeert als opdrachtgevend bestuur van rioolwaterzuiveringsstations en collectoren in haar ambtsgebied, wiens projecten voor 100 percent subsidiëring in aanmerking komen.

Mag ik dan ook de geachte Gemeenschapsminister uitnodigen me op de volgende vragen een antwoord te verschaffen :

- aan welke zuiveringsprojecten hebt u vanaf 28 oktober 1981, uw vaste belofte van betoelaging verleend? Welke instantie was opdrachtgevend bestuur?
- welke zuiveringsprojecten, waaraan u een 100 percent subsidiëring toezegde, werden sinds 28 oktober 1981 toegewezen voor uitvoering der werken? Welke instantie was opdrachtgevend bestuur?
- wat gaat er gebeuren met de projecten hierboven gemeld, met als eventueel opdrachtgevend bestuur een gemeente of intercommunale?
- aan welke zuiveringsprojecten, waarvan de toewijzing van de uitvoering der werken dateert na 28 oktober 1981, werd het beloofde subsidiebedrag uitbetaald? Welke instantie mocht de subsidie in ontvangst nemen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag dd. 31 maart 1983, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken en opzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal naderhand worden voorgelegd.

Vraag nr. 130 van 10 mei 1983 van de heer F. GEYSELINGS

Noord-Limburg — Cadmium vervuiling

Het Belang van Limburg bracht half maart 1983 een belangwekkende reportage over de cadmiumvervuiling in Noord-Limburg.

Dr. Hendrickx zegt in dit artikel dat in het slib van de Nete enorme concentraties kwik gevonden zijn. Ze zouden er zelfs mee vertrouwd zijn, aldus Dr. Hendrickx.

Een ambtenaar-scheikundige van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie zou ooit op een vergadering in Limburg gezegd hebben dat hij nog nooit van samenwerking tussen ministeries heeft gehoord.

1. Wat kan de geachte Minister antwoorden op de aantijgingen van Dr. Hendrickx en de ambtenaar-scheikundige?
2. Kwik- en cadmiumlozingen zijn verboden en toch zit de bodem van Noord-Limburg flink gevuld met cadmium en zou het slib van de Nete zeer veel kwik bevatten.

Kan hiervoor een verklaring gegeven worden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 133 van 10 mei 1983 van de heer I. VAN BELLE

Arrondissement Gent-Eeklo — Rioolwaterzuiveringsinstallaties

Graag vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister hoeveel rioolwaterzuiveringsinstallaties (RWZI) er voorzien zijn in het arrondissement Gent-Eeklo.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij tevens mededelen :

1. de stand van de dossiers;
2. welke de kostenramingen zijn;
3. welke eventuele aanbestedingen er zullen doorgaan of in het vooruitzicht gesteld worden;
4. welke de eventuele begin- en einddatum is der geplande werken.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 135
van 11 mei 1983
van de heer G. ANTHUENIS

Brucellose — Besmettelijke ziekte bij runderen

Brucellose is een zwaar besmettelijke ziekte bij runderen waarvan ook sporen terug te vinden zijn in de melk. Verschillende vormen zijn ook besmettelijk voor de mens.

Deze ziekte werd in 1975, 1982 en 1983 gemeld op landbouwbedrijven te Adegem. Daardoor moesten verschillende dieren worden afgeslacht wat een niet onbelangrijke schadepost betekende voor de betrokken landbouwers.

Verschillende deskundigen zijn van oordeel dat deze ziekte haar ontstaan vindt bij het NML Het Slachthuis van Adegem, dat haar sterk verontreinigd afvalwater loost in de omliggende beken. De getroffen landbouwbedrijven liggen ook aan deze beken. Een onoordeelkundige reiniging van deze beken kon deze gevaarlijke besmettingstoestand niet keren, integendeel.

Door de betrokken landbouwers werden reeds processen ingespannen, echter zonder afdoend resultaat. De Provinciale dienst van volksgezondheid te Gent werd eveneens verwittigd.

Kan de geachte Minister mij meedelen hoever het staat met deze zaak en hoe hij in de zeer nabije toekomst denkt deze toch wel erg belangrijke vorm van milieuvervuiling met gevaar voor de volksgezondheid op te lossen ?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 138
van 17 mei 1983
van de heer W. KUIJPERS

De Leibeek — Lozing van afvalwater

De Leibeek vertrekkend uit het Herentse loopt doorheen Wilsele-hoek onder het Kanaal Leuven-Mechelen om aan de Broekstraat te Wijgmaal uit te monden in de Dijle.

1. Mag ik u vragen de bevuiling van deze beek te willen onderzoeken en mede te delen wie met toelating in deze waterloop loost?
2. Is het de Minister bekend dat de Firma Coppens (Remy) het inzicht heeft een lozingspunt te verleggen vanuit hogergenoemde beek naar de bezinkingslussen van het voormalige Remybedrijf?

Kent de Minister de gevolgen hiervan voor het betrokken watergebied?

- a. Bezit het huidige bedrijf een lozingstoelating voor de Leibeek? Zo ja, onder welke voorwaarden? Werden er van de huidige lozingen reeds staalonderzoeken uitgevoerd? Zo ja, met welke vaststellingen? Zo neen, zullen deze uitgevoerd worden?
- b. Vindt de Minister niet dat de biotoop-waarde van de oude Dijle-arm en de bezinkingsputten — een unieke verblijfplaats voor honderden trek, broed- en waadvogels — te allen prijze dient beschermd te worden? Zo ja, welke beschermende maatregelen zal hij laten uitvaardigen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 140
van 18 mei 1983
van de heer P. MATTHYS

Collector Albertkanaal — Onderzoek naar verantwoordelijkheid

In de „Vragen en Antwoorden” nr. 9 van 1.3.1983 van de Vlaamse Raad werd op vraag nr. 19 van collega L. Vanvelthoven in punt 5 geantwoord dat geen onderzoek naar de verantwoordelijkheid inzake de collector Albertkanaal werd bevolen.

Wij menen te weten dat reeds op 8.12.1980 door Minister M. Galle een dergelijk onderzoek werd gevraagd aan het Hoog Comité van Toezicht.

Er werd dus wel degelijk een onderzoek gevraagd en het interesseert mij om te weten te komen wat het resultaat van dit onderzoek is.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoekingen worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

Nihil.